

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

La sessió es reprèn a ... Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern/

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

El sisè punt de... Abans de reprendre la sessió..., de continuar amb l'ordre del dia, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i atès que tots els grups parlamentaris ja han estat informats prèviament, els comunico l'intercanvi de l'ordre de substanciació de les mocions sobre la xarxa ferroviària i sobre la corrupció institucional i la defensa de l'Estat de dret corresponents als punts 21 i 23 de l'ordre del dia, de manera que l'ordre de substanciació dels punts de demà a la tarda serà 23, 22 i 21.

Proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a Acadèmia Nacional (continuació)

202-00077/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a Acadèmia Nacional.

Abans d'iniciar el debat vull donar la benvinguda a la excel·lentíssima senyora Teresa Cabré Castellví, presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, a la senyora Roser Salicrú i Lluch, vicepresidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, al senyor Jaume Guillamet Lloveras, president de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l'IEC, al senyor Jaume Reventós i Puigjaner, president de la Secció de Ciències Biològiques de l'IEC, i al senyor Àngel Messeguer i Peypoch, secretari general de l'Institut d'Estudis Catalans.

Entrem, doncs, a substanciar aquest punt de l'ordre del dia. D'acord amb l'article 138 del Reglament i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 20 de maig, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que ja han presentat esmenes i posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que es puguin posicionar. El temps d'intervenció serà cinc minuts per grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Conseller, diputats. L'Institut d'Estudis Catalans és una institució acadèmica, científica i cultural que va actuar com el motor principal del Noucentisme. Integrat per persones amb diferents perfils professionals on en la seva pàgina web es defineixen els seus objectius: treballar com a referent acadèmic de la llengua i la cultura catalana, assessorar els poders polítics i públics i tenir capacitat d'influència des de la reflexió, el rigor, la transversalitat i la independència de criteri.

Amb aquesta proposició de llei, a la qual hem presentat esmena a la totalitat, un cop més, el nacionalisme recolzat per part dels socialistes, que s'ha transmutat en un partit nacionalista més, posa les seves urpes a les nostres institucions i sota l'aparença d'una simple declaració simbòlica, s'amaga un fort contingut identitari nacionalista, el d'Acadèmia Nacional. El terme nacional és separatista. No és més que l'expressió nacionalista d'un territori que decideix tancar-se en si mateix i negar-se a rebre les interaccions de part de la nostra cultura. Respon a una construcció nacionalista que és incompatible amb tot el que, segons la pàgina web, defineix l'Institut d'Estudis Catalans: rigor, reflexió, transversalitat, polièdric o independència de criteri. Per tant, donar avui a l'acadèmia el qualificatiu de nacional implica segrestar-la per tal de posar-la al servei del nacionalisme com a dogma de fe.

La llengua i la cultura catalanes són patrimoni de tots els catalans, siguin o no nacionalistes, sense exclusió, pel que parlar avui d'Acadèmia Nacional suposa dotar a l'Institut d'Estudis Catalans d'un pensament únic i identitari, que exclou a qui no combrega amb el nacionalisme, tot i que tractant-se també de persones i ciutadans catalans que viuen i treballen a Catalunya i vetllen també per la cultura catalana.

Així doncs, el mite del català com a llengua pròpia és la pedra angular sobre la qual s'ha edificat i construït el nacionalisme, i és per això que, en VOX, no volem que la pretesa acadèmia nacional sigui part activa en l'exclusió i vulneració dels drets lingüístics de més de la meitat dels catalans, que parlen una de les nostres llengües també pròpia, com és l'espanyol.

Així doncs, volem una acadèmia catalana que, sent fidel al seu origen, vetlli per la ciència, la cultura i pels drets lingüístics de tots els catalans. Volem també un Institut d'Estudis Catalans que treballi lliure de tota ideologia per tal de que la nostra literatura, poesia o arts escèniques, siguin de la llengua que siguin, tornin a recuperar el nivell d'excel·lència, de qualitat, creativitat, esplendor cultural d'altres èpoques anteriors que, per exemple, varen tenir els anys seixanta, dècada en que va néixer l'editorial d'obres en català Edicions 62 o es va crear el 1966 Òmnium Cultural per la defensa de la llengua i la cultura catalana; res a veure amb el que ara s'ha convertit, en una vergonyosa eina completament subvencionada al servei del separatisme i del colpisme. Època també amb magnífics escriptors i poetes, com

Maria Aurèlia Capmany, Salvador Espriu, Mercè Rodoreda, Manuel de Pedrolo, Vázquez Montalbán, Terenci Moix, Carles Riba, Foix, Maurici Serrahima, Ferran Soldevila, Gil de Biedma o Pere Gimferrer i d'èpoques anteriors com Josep Pla, que va guanyar l'any 1951 el Premi de Literatura catalana Joanot Martorell, l'equivalent a l'actual premi de Sant Jordi, o també on es varen impulsar obres de l'escriptor Josep Maria de Sagarra o com Joan Brossa, que el 1944 va estrenar la seva obra de teatre en català *El cop desert*, o l'any 1945, que, coincidint amb el centenari del naixement del poeta mossèn Cinto Verdaguer, es va fer una publicació selecta i en català de les seves *Obres completes*.

I ja que parlem de cultura, avui és oportú també recordar –i va en el sentit d'aquest discurs– un dels millors poemes en català de Joan Maragall, «La vaca cega», que comença dient que, «topant de cap en una i altra soca, avançant d'esma pel camí de l'aigua, se'n ve la vaca tota sola. És cega. D'un cop de roc llançat amb massa traça, el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre se li ha posat un tel. La vaca és cega». Així doncs, obrim els ulls, no topem de cap en altra soca i evitem que un cop de roc llançat amb massa traça, com és aquesta proposició de llei, converteixi l'Institut d'Estudis Catalans en una eina més al servei del nacionalisme separatista i excloent.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, moltes gràcies, president. Em sumo també a la salutació dels membres de l'Institut d'Estudis Catalans, que avui ens acompanyen en aquest segon debat. Vam tenir també l'oportunitat, doncs, d'estar a l'anterior Ple on ja vam tractar d'aquesta qüestió i, en aquell moment, nosaltres ja vam avançar una mica el nostre posicionament i també les esmenes que hem presentat per quin sentit anirien.

Bé, jo vull començar avui la meva intervenció, tal com ho vaig fer en aquella ocasió, revalidant, de manera nítida i sense cap escletxa de dubte, el nostre reconeixement

absolut, profund i sincer a la tasca de l'Institut d'Estudis Catalans que s'ha dut a terme al llarg de tota la seva història. Des de la seva fundació el 1907, l'Institut ha estat el far de la ciència, de la cultura i, molt especialment, de la codificació i preservació de la llengua catalana. La feina de generacions d'acadèmics ha permès que la nostra cultura esdevingués una eina de cohesió social, rigor científic i modernitat.

No obstant, i malgrat aquest reconeixement unànime a la institució, avui ens trobem davant d'un text que introdueix un debat conceptual en el que el nacionalisme i el socialisme s'entesten una i altra vegada. Ens referim explícitament a l'ús de la terminologia del terme «nacional». En política i molt especialment en el món del dret i de les institucions, les paraules són importants. No són accessoris decoratius ni sinònims intercanviables al gust del moment. Les paraules defineixen realitats, delimiten sobiranes i configuren marcs jurídics i mentals. I això és precisament el que pretenen afegint-li a tot el complement nacional, cosa que no podem obviar.

Considerem que l'Institut ja té la màxima dignitat acadèmica possible en el nostre ordenament. Afegir l'adjectiu nacional no suma res a la seva autoritat científica real, però en canvi introdueix elements de debat de caire polític que distreuen de l'objectiu principal, que hauria de ser el finançament digne, la independència d'acció i el suport unànime a la recerca.

La jugada ja la coneixem tots. Primer es crea un relat fictici. S'inventen etiquetes com aquesta, que no tenen cap base jurídica ni consens real. I després, quan algú els diu que no, doncs aleshores ve la victimització i s'acusa als altres d'atacar la cultura. És l'estratègia de sempre d'alguns grups d'aquesta cambra.

Però mirin, per nosaltres el rigor terminològic és innegociable. No podem votar a favor d'una denominació que ni compartim ni reflecteix la realitat, però tampoc volíem, com ja vaig dir en l'anterior intervenció, votar en contra d'un text que pretén homologar la institució a la resta d'acadèmies de la llengua existents al nostre país. És per aquest motiu que vam introduir esmenes per tal que l'Institut passés a anomenar-se «acadèmia catalana», esmenes que, pel que sembla, doncs, no sortiran endavant.

Per tot plegat, per coherència amb el nostre discurs en aquesta matèria, avui malauradament, votarem a favor d'aquesta esmena de retorn. Això sí, seguirem fent costat a l'Institut en el dia a dia i en la defensa del seu rigor acadèmic, però sense caure en les

Fitxer 22

trampes ideològiques que pretenen generar un relat fictici.

Moltes gràcies.

El president

I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat cap esmena per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats... En primer lloc, doncs saludar, naturalment, a la presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans i a tots els membres de la institució que l'acompanyen. I voldria fer primer una referència i un agraïment al president Rull, perquè, amb aquesta àgora que s'ha fet en el Parlament de Catalunya, on ens ha connectat a tots els diputats amb les institucions referents d'aquest país, doncs ens ha donat l'oportunitat també de treballar-hi, i de treballar-hi en ferm. I, de fet, de la trobada amb vostès en surt també, una mica, aquesta llei que avui debatem aquí. I, per tant, doncs jo crec que hi han qüestions que pertanyen a un país sencer, com seria en aquest cas l'Institut d'Estudis Catalans.

I començaré pel final, per les esmenes del Partit Popular, que veig que consisteixen exclusivament en treure el terme «nacional», no?, la «nació». Que jo hi els voldria dir que no tinguin tanta al·lèrgia a la paraula «nació», perquè, al final, doncs la Constitució espanyola reconeix que Espanya té nacionalitats i regions; per tant, no és un terme que els hi hauria de ser llunyà, perquè vostès sempre parlen d'aquesta Constitució. Però també ens agradaria recordar-los que, quan tenien el seu cap de files, el senyor Feijóo, l'any 2014, com a president de la Xunta, va venir a Barcelona i en una conferència va dir: «Galicia tiene muchos elementos para considerarse una

nación sin estado.» Per tant, potser avui hauríem de definir quin PP són, no?, si el que estima la nació gallega o el que nega la nació catalana.

Bé, quan, l'any 1907, Prat de la Riba va crear l'Institut d'Estudis Catalans, tenia un objectiu que anava molt més enllà de la recerca acadèmica, i era dotar Catalunya d'una institució cultural científica pròpia, una eina necessària per a un país modern que volia avançar i generar aquest coneixement. I Prat de la Riba no ho centrava, això, només en sentiments o simbolismes, sinó que el que feia era crear institucions, crear escoles, biblioteques, infraestructures i centres de recerca, perquè, al final, es tractava de construir una comunitat amb capacitat de pensar i de progressar i de donar oportunitats a tots els seus ciutadans. La Mancomunitat va néixer com una idea claríssima, que era cosir aquesta Catalunya, portar llibres on no n'hi ha, carreteres on hi havia aïllament i també oportunitats on faltaven. Per tant, si la comunitat volia que aquest progrés arribés a tots els racons del país, aquí l'Institut d'Estudis Catalans era clau. Per què? Doncs per reforçar la base cultural i científica, estudiar la llengua, preservar la cultura i també impulsar la recerca i construir aquest pensament i coneixement per a generacions futures. Per tant, l'IEC ha estat durant més de cent anys una casa gran del coneixement, una institució que ens ha fet entendre millor la nostra història, el nostre patrimoni, el nostre territori i, al final, també doncs el món que ens envolta.

Però l'IEC ha tingut un paper també fonamental en la nostra llengua, en la llengua catalana, perquè Prat de la Riba no entenia una llengua sense unes normes comunes, perquè això considerava que la feia una llengua més feble. I, per això, amb Pompeu Fabra, doncs van impulsar aquests treballs de fixar l'ortografia, ordenar la gramàtica, modernitzar el català perquè fos, al final, doncs una llengua de cultura, d'ensenyament, de ciència i de progrés, i també perquè fos aquesta eina comuna per a tots els països del seu domini lingüístic, no?, tots els Països Catalans. I una llengua que vol tenir un futur doncs necessita institucions que la cuidin, que actualitzin i, sobretot, que la projectin.

Però aquest esperit que tenia Prat de la Riba perdura encara avui. I, si m'ho permeten, els hi voldria llegir el missatge de final de curs que es va dedicar al curs del meu fill fa uns dies, quan el professor els hi deia: «El català no és només un

instrument per comunicar-nos: és memòria, és cultura, és literatura, és humor, és amor, és sensibilitat i és una manera de veure la vida. És la llengua en què moltes generacions abans que nosaltres han estimat, après, treballat i construït aquest país.» Defensar-la no vol dir tancar-se al món ni rebutjar altres llengües, ben al contrari, aquelles persones més obertes solen ser també les que millor valoren la diversitat cultural. Però una llengua només no viu si no la parla la seva gent, si no la transmet i si no la considera valuosa.

I, per tant, avui fem un pas molt important reconeixent com a acadèmia l'Institut d'Estudis Catalans, perquè no és només un canvi de nom, sinó que estem parlant de dues coses que tenen aquesta doble dimensió: la primera, una institució que protegeixi i projecti la llengua, i la segona, una institució que generi coneixement, que impulsi la recerca, que reforci la capacitat d'un país per pensar i també que construeixi el seu futur. Per tant, avui reconnectem, reconnectem amb l'esperit de Prat de la Riba. Un país avança quan és capaç de crear les eines que li permeten pensar, investigar i progressar. Avui no només reconeixem una institució centenària; avui reconeixem una institució que farà que la nostra llengua i el nostre país tinguin molt millor futur. Reafirmem un compromís: que la cultura, el coneixement i la llengua continuïn sent eines de progrés, de cohesió i de futur per a les generacions que vindran. Som i serem.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora, l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bé; molt bon dia a tothom, presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, senyora Cabré; la vicepresidenta, senyora Roser Salicrú; el seu secretari general, Àngel Messeguer, i totes les persones de l'Institut d'Estudis Catalans que avui ens acompanyen. Gràcies, president Rull. Diputades, diputats, consellers, consellera...

Avui culminem un reconeixement institucional de país, i ho fem reconeixent l'Institut d'Estudis Catalans: fixem per llei que l'Institut d'Estudis Catalans sigui l'acadèmia

nacional del nostre país. Fins ara ho era *de facto*; passem dels fets al dret, i això és important. Ha exercit com a tal des de fa més d'un segle, i des de fa més d'un segle que l'Institut d'Estudis Catalans forma part de la Unió Acadèmica Internacional com a membre de ple dret –ho dic per aquells que també li neguen aquesta universalitat. En aquest sentit, l'Institut d'Estudis Catalans és l'enèsima expressió d'una Catalunya, d'un país que al llarg dels segles ha impulsat tot tipus d'iniciatives per ser un país modern, per ser un país que estigués al món, per ser un país avançat, no només des del punt de vista econòmic o productiu, sinó també des d'una perspectiva social i cultural, amb vocació de ser al món amb veu pròpia i amb la llengua pròpia del nostre país, la llengua que l'Institut d'Estudis Catalans va normativitzar i de la qual encara a dia d'avui en té cura.

Cal agrair les esmenes que ha presentat el Grup del Partit Popular. Escolti, miri, els hi agrair, perquè vostès parlen clar, com parla clar també VOX quan diu i nega la realitat del nostre país. Els molesta la paraula «nacional»; els molesta aquí, però els hi molesta a qualsevol de les lleis que es tramiten en aquest Parlament. No els agrada que Catalunya sigui una nació –miri, a pesar de vostès, Catalunya existeix i és una nació–, ni en l'àmbit polític ni en l'àmbit cultural ni enlloc. Vostès detesten i, per tant, neguen la realitat que existeix davant dels seus ulls. Suposo que també el Grup de VOX, en aquest sentit, tot i no haver fet esmenes concretes, també la nega, perquè ho ha expressat en aquests termes.

Però la realitat és que Catalunya és una nació; sense estat propi encara, però som una nació. I això ho va reconèixer també aquest Parlament, el vuitanta-nou per cent, quan es va votar el darrer Estatut d'autonomia, retalladíssim pel Tribunal Constitucional, però es va expressar en aquests termes el Parlament de Catalunya. De fet, la primera llei que va aprovar aquesta cambra després del restabliment democràtic el juny de 1980 va ser la declaració de la Diada de l'Onze de setembre com a festa nacional de Catalunya –festa nacional de Catalunya, per unanimitat. I avui, de nou, la immensa majoria, el vuitanta per cent d'aquesta cambra, votarà també a favor del reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a acadèmia nacional de Catalunya. Perquè, sí, malgrat vostès, som i serem i continuarem sent una nació. Una nació que compta amb una acadèmia de referència reconeguda internacionalment que treballa per la llengua, que en continua fixant la normativa;

una acadèmia que treballa per impulsar la recerca científica en tots els àmbits del saber.

Com a país, com a nació, doncs ens hem de poder felicitar perquè comptem amb una eina com l'Institut d'Estudis Catalans. I, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, aprofito l'oportunitat de nou doncs per agrair a la seva presidenta, la Teresa Cabré, a la seva vicepresidenta, al seu secretari general, als membres de l'Institut d'Estudis Catalans doncs la feina que fan en favor de la llengua, de la cultura i del coneixement. I aprofito també l'oportunitat per demanar-los que continuïn treballant amb la mateixa fermesa que han fet durant tot aquest temps, vostès i els que els han precedit, i amb els mateixos encerts per encarar els reptes que tenim per al present i, sobretot, pel futur de la institució, però també pel futur del nostre país, de la nostra nació.

Hi ha molta feina pendent en favor del saber, en favor de la llengua, en un context de grans canvis que ens obliguen a repensar les formes de fer, les perspectives, les estratègies, per trobar nous camins, per continuar defensant el coneixement, el pensament, la recerca i el progrés humà. I tot això també, com sempre, a favor dels ciutadans i les ciutadanes, de les persones, del progrés humà, dels drets. I, com a país, com a nació, els reptes són immensos, com sempre ho han estat, però ens ajuda saber que comptem amb institucions de prestigi, que són tant valuoses i tan vives com l'Institut d'Estudis Catalans, des d'avui formalment reconeguda, o que serà reconeguda com a acadèmia nacional.

Moltíssimes gràcies. Llarga vida a l'Institut d'Estudis Catalans, perquè això vol dir també que continuarem existint i tenint voluntat d'existir.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades... Volia també començar saludant la presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, de l'Acadèmia

Nacional de l'Institut d'Estudis Catalans, la senyora Teresa Cabré, i totes les persones que l'acompanyen.

Crec que és el segon debat d'una qüestió que en realitat ja vam posar sobre la taula quan vam fer el primer debat, i era per què un mecanisme de lectura única era més que suficient per justificar aquest canvi, aquest canvi que fa molt de temps que està pendent, que fa molt de temps que havíem fet. Efectivament, a partir d'ara l'institut tindrà el reconeixement que es mereix com a acadèmia nacional. Crec que també hem de posar sobre la taula, perquè en algun moment ha generat una certa inquietud, que això no afecta el funcionament de la resta d'acadèmies, que seguiran actuant amb tota l'autonomia que tenen fins ara, i que, senzillament, és un reconeixement per a l'Institut d'Estudis Catalans, per adaptar-se també al que diu el mateix estatut. Per tant, crec que la justificació ja la vam poder fer fa quinze dies.

El que hem pogut veure aquests dies són aquells grups que no hi estan d'acord, que després diuen que en realitat sí que hi estan d'acord, però no hi estan d'acord perquè algunes qüestions no hi estan d'acord. Amb el tema nacional. Sembla ser que quan li posem l'adjectiu «nacional» tot es transforma i passa com una mena de màquina, no?, trituradora o transformadora, i el que ha sigut fins ara deixarà de ser per passar a ser una altra cosa, només perquè li hem posat «nacional», no? Passarà a ser ideologitzat, passarà a ser instrumentalitzat pel separatisme, passarà a deixar de ser de tots els catalans i les catalanes, perquè hi diu «nacional».

Lavors jo he pensat: quines altres institucions tenim a Catalunya que es diguin «nacional», no? I he pensat: el Teatre Nacional de Catalunya, per exemple. Clar, jo no sé si la programació del Teatre Nacional de Catalunya, pel fet de dir-se «nacional», és separatista. De fet, jo he vist diputades que han dit que estan en contra que es digui «nacional» assistint a sessions del Teatre Nacional de Catalunya, on s'han representat obres, per exemple, doncs de Mercè Rodoreda, no? –*La mort i la primavera*, no fa gaire–, de Josep Maria de Sagarra –*La corona d'espines*, també no fa gaire, amb una fantàstica Àngels Gonyalons–, una de les persones que s'han esmentat com a membres de l'Institut d'Estudis Catalans a la bona època, no? Doncs aquesta persona, que era de l'Institut d'Estudis Catalans quan aquest grup considerava que l'Institut d'Estudis Catalans no estava instrumentalitzat, resulta que

les seves obres es representen al Teatre Nacional de Catalunya, que deu estar instrumentalitzat, perquè com que es diu «nacional» deu ser que no serveix ja per a tots els catalans i catalanes. O *Èdip & Antígona*, que també hem pogut veure recentment, a més a més, amb una destacable participació d'actors i actrius racialitzats, com no s'havia vist segurament mai a l'escena catalana, amb aquest alt percentatge de participació d'actors i actrius racialitzats que tenim en aquest país, i que en tenim de molt bons.

També he pensat en la Filmoteca, no? Ara la Filmoteca. Hem aprovat la llei de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya –li hem afegit «nacional». Ja es va tenir aquest debat també quan vam fer la tramitació de la llei de l'Institut de la Filmoteca

Fitxer 23

i he pensat, caram, això vol dir que des que hem aprovat aquesta llei i ara es diu «nacional», totes les pel·lícules ara són *indepes*, totes són separatistes i totes són ideologitzades. I he anat a veure també la programació. Llavors, quina programació hi ha ara durant l'estiu? Hi ha un cicle de comèdies, amb pel·lícules tan ideologitzades com *Cuando Harry encontró a Sally*, que una mica ideologitzada sí que ho és; com *Annie Hall*; com *Los tortuga*, o com *Tardes de soledad*, de l'Albert Serra, que tracta del que tracta, i és un documental en profunditat del que alguns consideren, compte, aquí sí, la festa nacional d'Espanya –aquí «nacional» sí que val, no?

També he considerat que no sé si el Museu Nacional d'Art de Catalunya, només ara, com que és nacional..., deu ser que només s'exposen obres d'art independentistes i separatistes, i no és el Museu Nacional d'Art de tots els catalans i totes les catalanes.

He fet aquesta reflexió perquè em semblava que era necessari, d'alguna manera, posar en evidència com de ridículs són alguns arguments quan es pensen que, pel fet d'afegir l'adjectiu «nacional», les nostres institucions deixen de ser de tots els catalans i totes les catalanes i deixen de representar-nos a tots. No; representen a

tots els catalans i totes les catalanes amb la dignitat, l'alçada i el reconeixement institucional que es mereixen.

Enhorabona a la nova Acadèmia Nacional de l'Institut d'Estudis Catalans.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, consellers... Primer de tot, també saludar la presidenta, els membres de la Junta i els de la institució que l'acompanyen. L'Institut d'Estudis Catalans és una de les principals institucions del país. Ha estat, des de fa més d'un segle, un espai de referència per a la recerca, per a la producció de coneixement, per a l'establiment de la normativa lingüística catalana. Fins i tot la seva existència és anterior a la Generalitat contemporània i forma part d'aquesta continuïtat històrica de les institucions catalanes.

Volia explicar, en primer lloc, per què la CUP hem donat suport a aquesta iniciativa legislativa. En primer lloc, perquè per a nosaltres és important tenir aquesta institució nacional dels Països Catalans. L'Institut no ha desenvolupat la seva tasca sobre els límits administratius de l'autonomisme, sinó que històricament ha treballat sobre el conjunt de la llengua catalana i sobre el conjunt de la comunitat cultural catalana. La nació catalana no coincideix amb les fronteres autonòmiques imposades per l'Estat. Els Països Catalans compartim una llengua, compartim una història i una tradició cultural comunes que necessiten institucions compartides.

L'Institut d'Estudis Catalans és una d'aquestes poques estructures nacionals que continua articulant aquest espai de manera efectiva. La seva tasca científica, lingüística i cultural contribueix a mantenir una visió nacional compartida més enllà d'aquestes fronteres administratives. Per això, reconèixer l'Institut d'Estudis Catalans com a acadèmia nacional també significa reforçar una institució que contribueix a la cohesió cultural i lingüística dels Països Catalans.

En segon lloc, l'Institut d'Estudis Catalans és l'autoritat lingüística reconeguda legalment per la llengua, és l'ens de referència normativa, però el seu paper va molt més enllà de la llengua. És una acadèmia dedicada a l'estudi de tots els camps del saber i una institució de referència en matèria científica i cultural.

En el context actual, que està marcat per aquesta minorització de la llengua, per intents constants de fragmentació del català, per les ofensives judicials i polítiques contra les eines de normalització lingüística, reforçar aquestes institucions pròpies és una necessitat democràtica.

La defensa de la llengua catalana no la fem des d'una posició identitària. És una qüestió de drets col·lectius, de cohesió social i de supervivència cultural. Al final, una nació sense Estat només podem garantir la continuïtat de la nostra llengua si disposem d'institucions pròpies capaces de protegir-la, estudiar-la i projectar-la.

També perquè des de la CUP estem compromesos en la construcció nacional i entenem que no consisteix només en reclamar competències, sinó que construir la nostra nació també significa reforçar les estructures que permeten exercir sobirania. Significa construir poder popular, serveis públics, espais culturals, mitjans de comunicació, institucions científiques, eines de cohesió nacional. I l'Institut d'Estudis Catalans forma part d'aquesta infraestructura nacional, igual que l'escola catalana, que els mitjans públics o institucions culturals del país. Per nosaltres contribueix a l'existència d'aquesta comunitat política diferenciada, i, per tant, el reconeixement com a acadèmia nacional és un pas creiem que modest, però significatiu en aquesta direcció.

Per tant, creiem que la llei en realitat no crea una realitat nova, sinó que el que fa és reconèixer jurídicament una funció que l'Institut d'Estudis Catalans ja ve exercint des de fa dècades, perquè ja actua com a acadèmia nacional, i el Parlament simplement ho reconeixem formalment amb aquesta llei.

Per què hem de rebutjar les esmenes de VOX? Han presentat una esmena a la totalitat que pretén retornar la proposició de llei; és una posició evidentment coherent amb el seu projecte polític. VOX rebutja l'existència dels Països Catalans, combat les institucions pròpies, s'oposa sistemàticament a qualsevol expressió de sobirania cultural, lingüística o nacional, i, per tant, la seva oposició és política al

reconeixement de Catalunya com a subjecte nacional; és evident. I, per tant, nosaltres el que proposem és rebutjar-la.

També la del Partit Popular, perquè si que és una estratègia diferent, però comparteixen el mateix objectiu de fons. Hem sentit abans com des d'aquí es glossava l'Institut d'Estudis Catalans, però és evident que l'incomoda no la seva existència, sinó el reconeixement explícit de l'existència d'una nació catalana i que tingui les seves pròpies institucions nacionals. I per aquest motiu també creiem que s'han de rebutjar les esmenes del PP, que desvirtuen l'objecte de la llei.

Per tant, nosaltres impulsem aquest projecte de llei perquè construir els Països Catalans també és això que estem fent avui: enfortir les institucions comunes que ens cohesionen com a poble, que preserven la nostra llengua i que mantenen viu un projecte nacional compartit.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Presidenta, membres de l'Institut d'Estudis Catalans, benvinguts. Amb aquesta proposició de llei, el que aprovarem, malgrat les esmenes a la totalitat de retorn presentades i que van ser rebutjades, és el reconeixement formal de l'Institut d'Estudis Catalans com a acadèmia nacional de Catalunya. El que fem és fixar la posició d'aquest Parlament en com entenem el paper del coneixement, la cultura, les institucions acadèmiques dins la societat moderna, com si pretenem que sigui la nostra, si les dèries d'aquest Govern i els seus acòlits no ho impedeixen diluint-la dintre de les societats que mai entendran què significa això per a nosaltres.

Les nacions que han consolidat institucions estables al llarg del temps exigeixen una visió de llarg termini, serena i allunyada dels canvis de governs. La preservació del patrimoni cultural, la recerca científica, l'estudi de la llengua, l'anàlisi de la història o la producció de coneixement no poden dependre de les majories polítiques de cada

moment. Necessitem institucions pròpies, estables, respectables i dotades d'autonomia suficient per exercir la seva funció amb rigor i amb independència.

És en aquest punt on rau la importància de les acadèmies nacionals. Els governs administren, legislen i executen. Les acadèmies, estudien, investiguen, preserven i transmeten. Els governs gestionen el present. Les acadèmies estudien allò que és digne de ser conservat i transmès a les generacions futures. Pràcticament totes les nacions europees disposen d'institucions acadèmiques de referència que exerceixen aquesta funció de manera estable, institucions que contribueixen a garantir la continuïtat intel·lectual de les seves societats, que acumulen coneixement, estableixen criteris científics, promouen la recerca i exerceixen una autoritat guanyada no per la força de la llei, sinó pel prestigi acumulat al llarg del temps.

Quan l'any 1907 Enric Prat de la Riba impulsà la seva creació, ho va fer per dotar Catalunya d'una institució acadèmica, capaç d'ordenar, impulsar i projectar la producció científica i cultural del país; de crear una estructura permanent de coneixement en una època en què moltes de les institucions pròpies de Catalunya encara havien de ser construïdes o reconstruïdes.

Més d'un segle després, és evident que aquella intuïció va resultar encertada. L'Institut d'Estudis Catalans ha desenvolupat una tasca extraordinària en àmbits diversos de coneixement. La seva contribució a la normalització lingüística és probablement la seva faceta més coneguda i també la més visible socialment.

El debat d'avui no gira al voltant de si l'Institut d'Estudis Catalans es mereix o no aquest reconeixement. El Parlament no pot negar el prestigi d'una institució que ha demostrat durant més d'un segle la seva utilitat, solvència i contribució al progrés intel·lectual del país. No pretenem crear res de nou. Pretén actuar, adequar el coneixement jurídic de la institució consolidada i establir allò que des de fa dècades és àmpliament reconegut pels àmbits acadèmics, científics i culturals.

Aquesta llei, lluny d'instrumentalitzar l'Institut d'Estudis Catalans o de convertir-lo en una estructura subordinada al poder polític, preserva expressament la seva autonomia institucional i científica. Les societats democràtiques necessiten espais de coneixement que no estiguin sotmesos a les oscil·lacions ideològiques de cada moment i institucions capaces de mantenir criteris de rigor, d'exigència i

d'excel·lència, amb independència de qui ocupa temporalment les responsabilitats del Govern.

La fortalesa d'una acadèmia no rau en la seva proximitat al poder, sinó precisament en la capacitat de conservar la seva autonomia, que li dona garantia democràtica. Les controvèrsies polítiques passen, els governs canvien, les majories parlamentàries es transformen. Potser aquesta és la lliçó més important que ens ofereix la trajectòria de l'Institut d'Estudis Catalans. Al llarg de més d'un segle ha travessat règims polítics diferents, períodes d'expansió i moments d'adversitat, etapes de reconeixement institucional i èpoques de dificultat, i, malgrat tot, ha continuat desenvolupant la seva tasca.

L'aprovació d'aquesta llei no s'hauria d'interpretar com un acte de simbologia institucional. És l'expressió de respecte cap a una trajectòria centenària de servei al coneixement, a la recerca i a la cultura que poden ser apreciats plenament al cap de dècades. No reconeixem una institució, reafirmem una determinada idea de país per contribuir a preservar el llegat que hem rebut de les generacions precedents i transmetre'l enriquit a les generacions que vindran.

Per totes aquestes raons, Aliança Catalana votarem a favor d'aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Consellers, consellera... Molt bona tarda a tothom. També vull saludar la presidenta de l'IEC, la senyora Teresa Cabré, així com els membres que l'acompanyen i també a totes les persones, treballadors i treballadores, que avui estan aquí, i agrair-los, com no pot ser d'altra manera, doncs, la tasca que fan amb aquesta institució. Perquè avui sí, un dia tan especial, on molt probablement s'aprovi aquesta proposició de llei per lectura única.

Fa unes setmanes, en aquesta mateixa cambra, proposàvem els motius pels quals els grups parlamentaris proposants d'aquesta llei volem i creiem que l'IEC ha de ser declarada com una acadèmia nacional. Expressàvem que és un merescut reconeixement donar valor nacional a aquesta institució, que des dels seus orígens, ara fa gairebé cent vint anys, ja és, de fet, l'acadèmia nacional destinada a l'establiment de la normativa de la llengua, la investigació científica, centrada en l'estudi de tots els elements de la cultura i la ciència catalanes i la projecció social del coneixement.

L'institut d'Estudis Catalans és, doncs, l'ens de referència normativa per a la llengua catalana en el

Fitxer 24

seu conjunt com a referent acadèmic de la llengua i la cultura catalanes, assessora els poders públics en aquestes matèries, des del seu rigor científic i la independència de criteri. Exerceix clarament, doncs, com a acadèmia de la llengua catalana i de centre d'estudis de recerca en totes les matèries del saber i activitat intel·lectual, a banda de les accions de difusió i divulgació del coneixement que fa a través de les publicacions i ajuts a projectes de recerca. I com a entitat pública, rep també aportacions públiques i dona comptes de la seva activitat. Per tant, si prospera aquesta proposició ve a reconèixer per llei l'activitat que aquesta entitat desenvolupa i que la caracteritza, en tant que ja se la reconeix nacionalment com a autoritat de referència en la definició i actualització de la normativa catalana, així com la seva funció assessora en matèria de patrimoni cultural, toponímia i simbologia institucional.

Entre les seves funcions s'hi descriu també vetllar perquè el procés de normalització d'aquesta llengua sigui coherent arreu del seu àmbit lingüístic, sent element coordinador i de cohesió en tot el domini lingüístic, assessorant entitats de diferents territoris de parla catalana, fent que el coneixement es comparteixi i s'amplifiqui. Cal dir també que l'IEC es manté com a ferm defensor de drets lingüístics dels catalanoparlants a tot arreu, paper important i necessari en moments com l'actual, on el català es veu amenaçat en diferents territoris.

Però l'IEC no és només una entitat cultural catalana, sinó una institució amb funcions equivalents a les acadèmies nacionals, atès que té les funcions d'establir normes lingüístiques, produir textos científics de referència i ostenta la representació en organismes internacionals. De fet, que sigui membre de ple dret de la Unió Acadèmica Internacional no és anecdòtic. Aquesta categoria està reservada habitualment a acadèmies de caràcter nacional, fet que se situa l'IEC en aquest nivell institucional. És coherent, doncs, que el text d'aquesta llei així ho reflecteixi i, en conseqüència, eliminar aquesta referència crea una incoherència entre la realitat i el relat institucional. Per això no estem d'acord amb les esmenes presentades a l'articulat que en fa el Grup Parlamentari del PP, que obvia aquesta precisió de reconeixement nacional de l'IEC. La substitució del concepte «Acadèmia Nacional» per «Acadèmia Catalana» respon a la seva funció i reconeixement no només a una etiqueta política. Estem, per tant, davant una esmena d'abast terminològic i simbòlic, perquè hem d'entendre el terme nacional, no a nivell territorial, sinó pel seu caràcter conceptual. A més a més, eliminar la nomenclatura d'acadèmia nacional pot desdibuixar el reconeixement internacional de l'IEC i la realitat del mateix.

Per altra banda, també rebutgem les esmenes de retorn que presenta el grup de VOX. Es tracta d'una esmena de rebuig global que no entra en l'anàlisi material de la norma, el no pel no, sense alternativa, una manera d'obviar el debat parlamentari, menystenir la funció de les institucions democràtiques mostrant poc respecte per a aquestes.

Des del nostre grup parlamentari entenem que cal dotar l'IEC de l'instrument jurídic que ha de permetre declarar acadèmia nacional aquesta institució, però que alhora continuï mantenint la seva naturalesa jurídica com a corporació de dret públic, amb la seva autonomia com a organització segons els seus propis estatuts. Tenint present aquesta realitat, l'IEC, doncs, hauria de ser reconegut per llei com a Acadèmia Nacional, sens perjudici de les competències i règim jurídic de la resta d'acadèmies amb seu central a Catalunya. La cobertura competencial de la iniciativa es manté intacta en tant que es fonamenta en els títols competencials de l'Estatut i en el contingut material de la regulació, que no es veu alterat per les esmenes presentades.

Per acabar, dir que des del nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, hem introduït una esmena tècnica que modifica la referència a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a l'exposició de motius. Agraïm també les correccions lingüístiques per part dels serveis de la Cambra, i per tot plegat rebutgem les esmenes presentades per VOX i PP i donem suport al text final de la proposició de llei perquè es faci efectiu aquest reconeixement de l'IEC com a acadèmia nacional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa.)

Proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a Acadèmia Nacional (continuació)

202-00077/15

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació de la proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a Acadèmia Nacional de Catalunya.

En primer lloc, votem l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 108 vots en contra, 24 vots a favor i cap abstenció.

En conseqüència, podem passar a votar la resta de les esmenes i el conjunt del text.

En segon lloc, doncs, votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 108 vots en contra, 24 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són les esmenes números 2, 3, 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 119 vots en contra, 13 vots a favor i cap abstenció.

Tot seguit, votem l'esmena tècnica que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que modifica la referència a l'Estatut de Catalunya de l'exposició de motius.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 108 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Ara votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 108 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

En darrer lloc, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a Acadèmia Nacional ha quedat aprovada per 107 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció. Hi ha hagut un diputat o una diputada que no han votat. *(Veus de fons.)* Doncs diputat que no ha votat. Queda aprovada la proposició de llei.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de creació d'una deducció fiscal per a famílies amb malaltia celíaca diagnosticada

202-00079/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de creació d'una deducció fiscal per a famílies amb malaltia celíaca diagnosticada.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya va sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat.

En primer lloc, intervindrà el grup parlamentari proposant per un temps màxim de cinc minuts, tal i com va acordar la Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Saludar en primer lugar a las dos personas que nos acompañan hoy, a las dos Elenas de la Asociación de Celíacos de Catalunya. Gracias a la Asociación por el trabajo que hacéis y por acompañarme la presentación de esta ley.

Las personas con celiaquía a día de hoy tienen un único tratamiento, y es una dieta estricta sin gluten a lo largo de toda su vida. No hay medicación, como ocurre con otras enfermedades, y ese tratamiento, que es la alimentación, supone un sobre coste anual de hasta 1.000 euros, y los alimentos sin gluten pueden llegar a ser entre un cien y un trescientos por ciento más caros que los convencionales. Y no podemos decirles a las familias con algún miembro celíaco, pues si no puedes pagarlo, te aguantas, esto no se puede hacer, es inhumano. Pues me reuní con ellos y me contaron que desde 2014 se han presentado más de diez iniciativas para que se actúe. ¿Se ha hecho algo? Nada. 2014, el Parlament aprueba una PR, una propuesta de resolución para pedir medidas económicas y beneficios fiscales para los celíacos. 2017, el Parlament aprueba por unanimidad crear un sistema de ayudas

fiscales para celíacos. 2025, el año pasado, el Parlament aprueba por unanimidad que la Generalitat apruebe ayudas económicas directas. 2014, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 y 26, trece años haciendo perder el tiempo a los celíacos, permitiendo medidas que nunca llegan.

¿Y que traemos hoy aquí, y por qué lo hacemos por lectura única? Una ley que, en cuanto se apruebe, al día siguiente los celíacos de Cataluña tendrían una deducción de 200 euros en el IRPF autonómico. Una iniciativa directa, sencillita, de un único artículo perfectamente justificada para que sea tramitada por lectura única. Un artículo con 5 apartados, 3 disposiciones adicionales y 2 finales, delimitación clara del objeto: reducción de 200 euros. Consenso político y social, resoluciones aprobadas por este Parlament de manera unánime en este sentido, con ayudas, y con el apoyo de los celíacos, con lo cual cuenta con el consenso. ¿Tramitar esto por procedimiento ordinario, alargarlo, que se pueda quedar en un cajón, que pasen los meses y no se haya hecho absolutamente nada? Pues no. He hablado con todos los grupos parlamentarios para pedir el apoyo y me ha dado igual que si estamos o no en las antípodas ideológicas. Bueno, con el PSC no he podido tener la suerte de hablar, no he tenido respuesta, pero aprobar esta ley por lectura única es necesario para los celíacos, y así lo pide la propia asociación.

He hecho todo lo que está en mis manos para aprobar esta ley y estoy abierto, por supuesto, a que presenten enmiendas para mejorar el texto presentado. No vean esto como una ley del PP, porque yo no me cuelgo ninguna medalla, es una ley que han trabajado ellos también y que tenemos que hacerlo por ellos, como no puede ser otra manera. Y por lo visto, así me lo han trasladado algunos de ustedes que votaran en contra de esta lectura única. Se han sacado de la manga el tripartito, PSC, Comuns y Esquerra, una..., lo que yo considero una tomadura de pelo para los celíacos. Han

Fitxer 25

presentado enmiendas a la ley de acompañamiento que no garantizan nada. La ley que hoy presenta el PP y por lectura única, sí, en cuanto se apruebe ya se aplica. Piden, ¡jaja!: «El Govern antes del 31 de diciembre de 2026 tiene que aprobar un

sistema específic de ajudes destinat a compensar el sobrecoste alimentari que comporta, que conlleva la enfermedad celíaca.» Y dice que «en caso de que no se haya puesto en marcha/aprobado/impulsado el sistema específico, ya se hará una deducción fiscal». ¿Y por qué no lo hacen ya si lo acabo de presentar? ¿Por qué no lo hacen ya?

Claro, es que el problema es que este posible impulso es que el día 30 de prisa y corriendo digan: «Acuerdo del Govern para crear una mesa de trabajo en la que se impulsen medidas.» Y otra vez un año esperando y otra vez meses esperando. Y a todos, pues, con cara de tontos se nos queda viendo como ustedes toman el pelo a la gente. Y por eso, lo que nosotros pedimos es que se apruebe esta propuesta por lectura única, porque dicen ustedes que darán ayudas, pero es que no especifican ni de qué cantidad. ¿Qué será, un euro, dos o tres, cromos? ¿Qué les van a dar a esta gente? Y si no la aprueban, ¿qué es? Alargar, alargar y alargar. Trece años esperando para que se dé una respuesta, y hoy está sobre la mesa.

Y después, tienen ustedes también la ley nacional en el Congreso de los Diputados, que llevan bloqueando hasta veinticinco veces de ayudas estatales, y no lo hacen. Por lo tanto, lo que pido es que apoyen esta lectura única. No pido nada que no hayan hecho otras comunidades autónomas, incluso del Partido Socialista. Apóyenlo y no lo hagan por mí, que sé que les doy igual; háganlo por los celíacos.

Muchas gracias.

El president

Ara la resta de grups parlamentaris poden intervenir per posicionar-s'hi. Té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

Diputats, diputades... Membres de l'Associació de Celíacs de Catalunya que ens acompanyen, benvinguts. He de reconèixer que fins fa uns anys el meu coneixement de la celiaquia eren unes persones que compraven uns macarrons rars en una altra prestatgeria del súper. Però a poc a poc, parlant amb familiars i amics afectats per aquesta malaltia crònica, et fan adonar de com pot afectar la seva vida més enllà de

pagar molt més cars aquestos macarrons. I quan t'expliquen que per a ells el pa nostre de cada dia és un luxe de cinc euros i que trobar-ne un que no sembli un totxo de la construcció és un miracle, veus que la seva vida no és gens fàcil. Anar de tapes amb els amics és una activitat de risc on es vigilen els coberts compartits en els platets com si fossin armes de destrucció massiva. Dinar o sopar fora de casa és un exercici de paciència infinita. Es comença per la cara del cambrer quan se li pregunta si la salsa porta farina i veus que el rostre és una barreja d'ignorància i pànic. Llavors, continuen interrogant el cuiner com si fossin policies en una sèrie de Netflix, el Carles Porta, per veure si poden aportar llum a la foscor en aquest cas. Però les respostes que van rebent ja són de traca: «Porta una mica de gluten, però no es nota, eh?» O «no es preocupi que ara li apartem nosaltres els crostons de pa de l'amanida». La paciència és una virtut, però per als celíacs és una eina de supervivència.

Anar al supermercat és una feina d'hores. Cap contracte legal és analitzat amb tanta cura com ells llegeixen les etiquetes dels productes. El preu és un atracament a mà armada a la seva butxaca, un 240 per cent de mitjana més cars que els productes ordinaris. Segons l'informe de preus de la FACE i de l'associació de celíacs, té un cost mitjà per persona d'uns mil euros a l'any. I si hi ha diversos membres de la família, són dos, tres o quatre mil euros. És el més semblant a tenir una segona hipoteca.

Coneixen vostès alguna altra malaltia on els malalts hagin de pagar el cent per cent del seu tractament? Perquè la cèliaquia és això, és una patologia mèdica crònica on l'únic tractament és el menjar sense gluten.

Per tot això, celebrem aquesta proposició de llei i el nostre sentit de vot serà favorable a la tramitació per lectura única. Junts ja va entrar a la primera proposta de resolució sobre aquest tema l'any 2004 i l'última el 2025. Som conseqüents i hem de votar a favor.

Però ara permeteu-me un moment que me dirigeixi a la bancada d'aquest cantó. Mentre el diputat Manchón parlava, he ficat en marxa les meves habilitats com a psicòloga i és fàcil deduir per les seves cares que el vot del PSC serà en contra. Si el seu és en contra, segurament el dels Comuns i Esquerra, que els fan de crossa, doncs també ho serà. Però a vostès, senyors del PSC, ja els deixo una mica per

impossible. Perquè, mirin, sols caldria que fessin un *evento españolizador* menys aquest any a Catalunya per cobrir la poca despesa que aquesta mesura necessita. Estem parlant d'una partida de 3 milions. Però bé, demanar mesures de salut a vostès després del que van fer amb la llei de l'ELA o amb la de la talidomida és un brindis al sol.

Però, companyes dels comuns i d'Esquerra, on són els partits progressistes en aquest moment? On és l'esquerra quan els seus ciutadans la necessiten? M'he fet un tip de defensar mocions seves demanant mesures econòmiques per a famílies vulnerables, i ara votaran en contra? Que pensem que no hi ha celíacs vulnerables, persones amb risc d'exclusió social que es veuen obligades a decidir entre la dieta mèdica saludable o arribar a final de mes? Aquí hem parlat d'extraescolars i colònies per a tothom, però es veu que per als celíacs *va a ser que no*, perquè necessiten colònies especials més cares, no sols pels aliments, sinó per evitar la contaminació creuada.

Si mirem al nostre voltant, tenim països europeus com Itàlia, Portugal o França amb sistemes com targetes Visa, xecs alimentaris o desgravacions fiscals. Avui, diputats i diputades, aquest Parlament també pot corregir un greuge comparatiu amb tots aquests països. Menjar lliure de gluten per als celíacs és l'únic tractament que tenen, mèdic, l'únic tractament mèdic que tenen i un acte de justícia social. Junts votarem a favor per responsabilitat i per implicació.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Molt bé; gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats... A les amigues de l'associació de celíacs, benvingudes també en aquesta sessió i gràcies per la feina insistent, persistent i rigorosa que fan. I agrair-li al senyor Manchón la seva iniciativa: és un text ben construït, té sentit, posa damunt de la taula una mesura concreta per afrontar un problema que, efectivament, com vostè

ha citat, tenim identificat, diagnosticat i proposat des de fa molts anys per abordar-se. A més a més, ho vincula a l'existència d'un diagnòstic mèdic acreditat per justificar aquesta ajuda fiscal, que ens sembla una bona manera. Introdueix uns límits de renda per poder accedir a aquesta ajuda, cosa que també té sentit. I fins i tot contempla una avaluació al cap de dos anys per valorar-ne la seva eficàcia, no?

I tot plegat són raons que justifiquen que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana Catalunya estiguem a favor de la presa en consideració d'aquesta iniciativa. Però, senyor Manchón, vostè sap, i, senyora Jové, vostès haurien de saber també que totes les deduccions fiscals, totes, són regressives. Només beneficien aquells ciutadans que paguen renda. Tots aquells ciutadans amb la malaltia celíaca que tinguessin ingressos fiscals inferiors als 22.000 euros no es podrien beneficiar d'aquesta deducció fiscal. Les polítiques orientades a ajudar les persones, si volem que arribin a aquells que més ho necessiten mai són les deduccions fiscals; són sempre les ajudes directes. O si es tracta, deduccions fiscals, deduccions fiscals reemborsables. Que en un país com Catalunya, on no tothom té l'obligació de declarar la renda no són fàcils ni evidents de construir. I fins i tot per a aquells ciutadans que superen els 22.000 euros, però que tenen molt pocs ingressos, quan la seva quota ronda al voltant dels dos-cents euros, tampoc es podrien beneficiar d'aquesta iniciativa.

Per tant, iniciativa ben intencionada, ben construïda, però gens ni mica orientada a qui segurament més la necessita. Perquè si vostès analitzen el pes de la cistella de la compra del menjar en les famílies dels quintils 1 i 2, les més baixes, les persones que tenen menys ingressos, veuran que el pes en la seva renda de comprar al mercat és molt més elevat que la gent dels quintils 4 i 5, que són els que tenen més diners.

Iniciativa ben orientada, però no prou ben orientada, de tal manera que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que està compromès amb el col·lectiu de les persones que pateixen celiaquia, ha pactat amb el Grup Socialistes dues esmenes a la llei de mesures. Una esmena que mandata el Govern a tindre sis mesos, d'aquí a finals d'any, menys, d'aquí a finals d'any, per elaborar un ajut

universal. I si quan acaba l'any aquest ajut universal no està dissenyat, posem en marxa una mesura de caràcter fiscal que serà insatisfactòria.

I jo entenc que en el context de les propostes que s'han fet al llarg d'aquests darrers anys en aquesta matèria que no haguem avançat i que, per tant, el món de les persones celíaques tingui els dubtes raonables davant d'una proposta concreta que avui podríem ja liquidar ràpidament, doncs, en canvi, ens emplacem a demanar-li al Govern un marge d'uns mesos, d'aquí a finals d'any, no?

Els puc assegurar que el compromís d'Esquerra Republicana de Catalunya per fer complir l'acord amb el Grup Socialistes és total i, per tant, o a finals d'any el Govern ha articulat un mecanisme d'ajut universal per a totes les persones celíaques o el Govern posarà en marxa la deducció fiscal en els termes que la llei..., que l'esmena també que formula Esquerra Republicana conjuntament amb el Grup Socialistes apunta.

Convençuts també, però, que una política eficaç en aquest camp va més enllà de la deducció fiscal. I aquí, segurament el Govern de la Generalitat ha de fer més coses més enllà de les ajudes fiscals, perquè probablement amb dos-cents euros tampoc resoldrem els problemes del cost de la vida que pateixen les persones celíaques. Hi han altres mesures, a més a més, que tampoc depenen del Govern de la Generalitat, que depenen del Govern de l'Estat, com, per exemple és el tractament de l'IVA d'aquests productes.

Per tant, crec que l'ambició que hem d'exigir al Govern en aquesta matèria va més enllà d'una política de deducció fiscal. I si establim polítiques d'ajudes, aquestes han de ser de caràcter universal. Les deduccions fiscals són regressives. De fet, l'OCDE denuncia que a Espanya i també a Catalunya tenim massa política fiscal feta amb deduccions fiscals que no arriba mai a les famílies que més ho necessiten. Una política justa és una política d'ajudes directes que arribin a tothom, graduades en funció del nivell de la renda.

Aquest és el nostre compromís. I poden comptar-hi les amigues de l'Associació de Celíacs de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, Cataluña presenta las listas de espera sanitarias más largas de toda España. Concretamente, somos los penúltimos de la cola. Para un diagnóstico de celiaquía pasa una media de un año, año y medio, sino más. A esto le añadimos que solo entre el diez y el veinte por ciento de los celíacos están diagnosticados; el resto convive con la enfermedad sin saberlo.

Además, uno de cada diez españoles dice tener síntomas gastrointestinales, fatiga o dolor de cabeza tras ingerir alimentos con gluten, aunque las diferentes pruebas complementarias acaban por dar negativo para enfermedad celíaca. Es decir, que la mitad de las personas con clínica celíaca dan negativo según un metaanálisis publicado en *GUT*.

Ahora, ¿creen ustedes, señores del Partido Popular, que es una ley pensada para todos los pacientes con celiaquía? Lo cierto es que no. No es una proposición pensada para los celíacos. Miren, la celiaquía no es una rareza estadística ni una circunstancia marginal; es una condición que exige estabilidad, previsión y justicia en el acceso a la alimentación, al diagnóstico y al seguimiento sanitario, que es exactamente lo que los

Fitxer 26

socialistas niegan a todos los catalanes. Pero es que el Partido Popular tampoco ha ido más allá. Está claro que no han profundizado en el problema y la prueba es que muchos españoles con clínica asociada a la ingesta de gluten se quedarán fuera de esta norma, ya sea por los retrasos diagnósticos, ya sea por la ausencia de diagnóstico, ya sea porque, pese a la clínica, el diagnóstico no confirma celiaquía.

No obstante, es una realidad que las familias con enfermedad celíaca soportan un sobre coste permanente. Una realidad que, hasta ahora, las administraciones del bipartidismo, tanto del Partido Popular como la del Partido Socialista, han dado la

espalda. A esto hay que añadirle la subida del coste de la vida. La cesta de la compra ha subido un cuarenta por ciento desde que gobiernan los socialistas. De hecho, ha subido al mismo ritmo que suben los impuestos con los que exprimen a los españoles para pagar sus fiestas y..., iba a decir sus corruptelas, que no son pocas, no, no, su Corrupción en mayúsculas. (*Alguns aplaudiments.*)

VOX tiene otro modelo. Presenta un modelo que no deja fuera de un beneficio fiscal a más del ochenta por ciento de las personas con intolerancia al gluten. Por eso, nosotros ya presentamos una propuesta en la que exigíamos que se retirase el IVA de todos los productos sin gluten, por los que presentan clínicas y pruebas complementarias negativas, por los que presentan atrofia de vellosidades intestinales, pero no presentan sintomatología y por los que aún están esperando, en una lista de espera infinita, a que lo visite un especialista.

Entenderán que no es una cuestión de enmienda, sino que es una cuestión de cambiar la propuesta de arriba a abajo. En cualquier caso, menos da una piedra y es una medida beneficiosa para un reducido grupo de españoles, pero que una medida así sea beneficiosa es en sí mismo un síntoma de fracaso de la política sanitaria y de la política social de los diferentes gobiernos. Un fracaso del bipartidismo, de ustedes y del partido socialista, porque cuando una enfermedad crónica obliga a improvisar soluciones fiscales para compensar un gasto básico, lo que estamos reconociendo es que el sistema no ha sido capaz de proteger de forma suficiente a quienes más lo necesitan.

Por eso, esta proposición de ley debe leer con una doble lente, primero como un intento de aliviar un sobre coste injusto que padecen miles de familias, pero aliviarlo por el camino del desconocimiento de la enfermedad. Y, segundo, como una evidencia de que el Estado ha llegado tarde, ha regulado tarde y ha protegido tarde. Si necesitamos una deducción fiscal excepcional en el modo que sea, IRPF o IVA, para algo tan básico como convivir con una enfermedad crónica es porque las políticas sanitarias y sociales han fallado en su principal misión, que es convertir los derechos en garantías reales.

Y aquí aparece un problema político de fondo del que el Partido Popular no habla. Y es que el partido socialista gestiona la sanidad como si fuese un corcho de anuncios

y no de soluciones. Hablan de equidad mientras crecen las listas de espera a costa de la inmigración que colapsa nuestros servicios sanitarios. Hablan de derechos laborales mientras expulsan a nuestros profesionales y homologan títulos extracomunitarios sin ninguna garantía para atender a los españoles. Hablan del escudo social, pero trasladan a las familias la carga de resolver por su cuenta lo que debería garantizar el sistema público, obligándoles a ellos, a esa asociación, a ser el escudo social de la inmigración.

Y, mientras tanto, pues en vez de preocuparse por los enfermos de ELA o los enfermos celíacos, los socialistas pasan los días chapoteando (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en su particular charco de corrupción –y termino, señor presidente– que han construido con el dinero de los impuestos de todos los españoles.

Y para terminar solamente quería decir, con respecto al anuncio que ha hecho el diputado de Esquerra Republicana sobre esta paga o ayuda a las familias con celiaquía, señores de Esquerra Republicana y señores socialistas y de los Comunes, han dejado morir a 9.200 personas dependientes en el año pasado, ¿y piensan ustedes que nos vamos a creer que ahora van a dar una ayuda a los enfermos celíacos? ¡Hombre, por favor!

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mantenia que aquest havia de ser un debat serè, un debat de no tirar-nos els plats pel cap. Intentaré seguir en el mateix amb el mateix to que m'havia proposat. En primer lloc, agrair al diputat Manchón i també a la senyora Roldán que s'ha posat en contacte amb nosaltres per traslladar-los la iniciativa –després m'hi referiré–, però com a mínim sí que volia reconèixer la predisposició a parlar-ne, per part nostra també.

Sí que vull fer un apunt a la senyora Llobet i als senyors de Junts. Mirin, lliçons ni una. Ho dic, no sé si vostè creia que això dels celíacs era una cosa rara dels que

compràvem macarrons estranys, no? Alguns, no. Suposo que és per formació acadèmica, però jo fa més de vint anys que sé que hi ha persones celíaques i bàsicament perquè també han sigut companys meus i pel que vaig estudiar. Vull dir també ho dic perquè, a l'hora de donar lliçons estaria bé... Jo he negociat i acordat amb vostès dos pressupostos, els ho recordo sovint. No els agrada, però vostès, que també van gestionar directament el Departament de Salut, jo no l'he gestionat mai, la Conselleria, no deixa de ser casualitat que mai vostès ens hagin traslladat aquesta proposta a la negociació de pressupostos. Ho dic perquè vostès eren els que redactaven els pressupostos. Ens poden dir que nosaltres no vam fer mai i tindrien raó. Però vostès, quan han exercit la responsabilitat directa de la Conselleria de Salut, no ho han fet. I ara em venen a mi a explicar el que faig o deixo de fer? Mirin, si volen els hi deixo que *cada palo aguante su vela* i vostès la seva, perquè s'ha de tenir molta cara de voler retreure a la resta de grups el que no van fer vostès quan governaven directament, quan tenien la Conselleria de Salut.

En tot cas, entrant al tema que ens ocupa. Mirin, per nosaltres, és a dir, és un tema especialment important, rellevant. Som molt conscients de l'impacte que té per a les famílies que tenen..., persones que formen part de la seva família que tenen intolerància al gluten, que no només afecta a la persona en concret. I això també n'hem de ser conscients, perquè precisament pel tema de la contaminació creuada, segurament quan hi ha una persona a la família que menja o ha de menjar sense gluten, tota la família, en aquest cas, ha de menjar sense gluten. Nosaltres, i així també els hem traslladar, tenim dubtes en el tema de la lectura única i no votarem a favor de lectura única. I els vull explicar per què.

La primera qüestió els hi deia també el senyor Campuzano. És a dir, nosaltres tenim molts dubtes que la manera de resoldre aquest tipus de problemàtiques que existeixen siguin per deduccions fiscals. Ho saben, ho saben, i el senyor Campuzano els explicava per què, perquè hi ha una part que de les famílies que no accedeix a les deduccions fiscals. Podríem dir bé, només són aquelles persones que cobren menys de 22.000 euros. Jo els vull recordar que hi ha una realitat a Catalunya que a vegades, per exemple, en aquesta cambra, desconeixem, però, que un de cada cinc catalans guanyen menys de 22.000 euros al mes... al mes, a l'any. És a dir, el vint-i-cinc per cent dels catalans, és a dir, no tindrien –si tinguessin, és a dir, si

tinguessin, evidentment, estiguessin subjectes a que tenen una intolerància al gluten, és a dir, quedarien exclosos. Un quartil de la nostra població no podria tenir accés a aquesta ajuda.

Per tant, nosaltres el debat que plantejem és, bé, potser hi ha un altre camí. Estic d'acord amb vostès que es va tard, que no s'ha fet, però que és ajuts directes, ajuts directes que evidentment –no dic que la seva mesura no ho faci– també tinguin en compte les situacions de renda familiar. No és el mateix, per exemple, amb una persona, evidentment –no dic que la seva iniciativa no ho faci– però crec que els ajuts també ho han de tindre en compte. No és el mateix una persona que ingressa 18.000 euros que una persona que, evidentment, ingressa 70.000 o 80.000 euros.

Per tant, crec que això és el que nosaltres també pretenem fer amb el tema de l'esmena. Entenc i respecto que vostès creuen que la via per fer-ho és aquesta. Nosaltres tenim dubtes. Entenc que es va tard, evidentment. Bé, jo crec que, com he dit abans, és una qüestió compartida. I nosaltres sí que creiem que el camí és el que ha plantejat el Govern. És fer un estudi, veure si és possible posar un ajut directe que, evidentment, nosaltres pensem que és millor, però nosaltres també compartim que, si aquest ajut directe, no arriba a final d'any, doncs evidentment, encara que sigui imperfecte, hi hagi aquesta deducció.

I hi ha un segon element que també crec –no, ho dic perquè també hi ha altres iniciatives similars davant de la cambra– que crec que també necessitem un debat de país de com podem abordar aquestes situacions. Ho dic perquè evidentment no dic que les famílies celíaques no ho necessitin, però també tenim el cas, per exemple, del projecte de llei, i crec que la llei d'acompanyament també hi és. Per exemple, amb la gent que ha patit situacions com la talidomida. Hi ha moltes malalties, i parlo també amb l'experiència en primera persona, per exemple, el meu pare era una persona que tenia EPOC. Evidentment, el meu pare vivia permanentment connectat a un aparell d'oxigen que estava connectat a la llum i que això també genera un seguit de despeses que moltes vegades no es tenen en compte, no?, amb la cartera de serveis de salut.

Jo crec que aquí també necessitem un debat de país de com abordem i pensem en moltes famílies que tenen situacions, per exemple, de càncer, que també tenen

moltes despeses generades que no estan incloses. Per tant, nosaltres, el que plantejem i també li hem traslladat al Govern és que jo crec que caldria un debat serè de com abordem i no una competició de qui arriba primer a la primera deducció fiscal. Perquè evidentment jo entenc perfectament la situació de les famílies celíaques. També entenc els casos de les persones que tenen, no?, a la família situacions com la talidomida o potser, per exemple, no?, en el nostre cas, doncs, famílies que tenien una persona amb EPOC. Per tant, en tot cas, nosaltres no donarem suport a la lectura única, però disposats a parlar de la seva iniciativa.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots, també a les persones representants de l'associació. Nosaltres votarem favorablement a l'inici de la tramitació d'aquesta llei, després ja veurem què acabem votant si prospera, en el següent element. I bàsicament nosaltres el que pensem és que això és un petit pedaç que es posa en una situació global, que molts cops ja hem traslladat i hem posat damunt la taula, i que ho han fet altres diputats i diputades de la CUP, que va sobre el dret a una alimentació digna i que va sobre els determinants de classe i sobre els determinants econòmics de poder tenir una alimentació com cal, no?

De fet, ja ho hem dit en diverses ocasions, però el fet del teu origen i de la teva classe marca si a la teva dieta està més present els carbohidrats, els refinats i els ultraprocessats, i si hi ha menys productes frescos i si hi ha menys temps per cuinar també, que això també és una part molt important dels elements bàsics de la dieta. Nosaltres ens sembla que aquesta proposta no aborda les qüestions centrals. És una proposta molt específica, molt concreta i que va fer una deducció molt concreta, però que no aborda el que per nosaltres és la qüestió bàsica de l'alimentació.

Nosaltres pensem que això s'ha d'abordar, primer de tot, des d'un altre àmbit, que és des de la regulació de preus. Nosaltres ens sembla que el Govern i les institucions han d'intervenir sobre la regulació dels preus d'allò bàsic i els productes per celíacs també són productes bàsics i també hauria d'estar regulat el preu, perquè si bé

podem estar d'acord en que s'inicia aquesta tramitació, també veiem molts forats. De fet, la mateixa Associació de Celíacs de Catalunya el que reclama és ajudes directes, que era un altre plantejament que estaven fent precisament altres grups i no deduccions fiscals, pel caràcter regressiu de les deduccions fiscals i també per tot aquest àmbit de tota aquesta part de la població, que són les persones més desfavorides, que no tenen ni la possibilitat ni la capacitat de tenir una alimentació en condicions i degut a l'augment de preus, degut a la falta de temps, degut a la falta d'hores, degut a les hores que s'han de passar treballant per arribar a final de mes.

I, per altra banda, nosaltres també ens sembla que les ajudes directes també tenen un forat, que és que cada cop que fem ajudes directes estem fent bizums directes als beneficis empresarials perquè segueixin augmentant els preus. Per tant, per nosaltres, l'element central i que no s'aborda en aquesta proposició de llei és la limitació de preus, és la intervenció en el mercat, és poder intervenir en els preus d'allò bàsic, en aquest cas dels productes que necessiten les persones celíacques.

Però nosaltresensem que és en el conjunt de l'alimentació, perquè hi ha molts productes que consumeixen el conjunt de la població d'aquest país, no específicament les persones celíacques, que són els productes frescos o el consum, precisament, no en grans superfícies, sinó per exemple, en forns o en producte..., o en zones artesanals o en forns artesanals, en aquest cas, en el qual no poden consumir o no tenen la capacitat o el temps precisament per aquests determinants socials i de classe.

Per tant, nosaltres, en definitiva, donarem suport a aquest inici de tramitació, però ens genera seriosos dubtes. Aquesta proposta de llei ens sembla que no aborda les qüestions centrals o principals que respondrien a poder accedir a uns productes en l'àmbit de les persones que pateixen la malaltia celíaca concretament, i també a un conjunt d'una alimentació equilibrada i a un conjunt d'una alimentació que no tingui un determinant de classe a darrera.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Fitxer 27

Sílvia Orriols Serra

Una iniciativa tributària que pot semblar modesta en la seva formulació, però que ve carregada de raons, perquè hi ha catalans que suporten de manera indefinida, inevitable i acreditable una càrrega econòmica que deriva directament d'aquesta malaltia crònica i, almenys fins a dia d'avui, incurable. No parlem d'una opció alimentària ni d'una preferència gastronòmica; parlem d'una patologia autoimmune reconeguda per la comunitat científica internacional que consta d'un únic tractament efectiu: l'eliminació absoluta i permanent de gluten en la dieta diària dels afectats.

En els casos de pacients diabètics, l'Administració assumeix una part substancial dels costos associats al tractament. Hi ha mecanismes públics de finançament per a tota la resta de malalties cròniques, però, en el cas dels celíacs, el diagnòstic no ve acompanyat de cap ajuda; el sistema sanitari s'espolsa tota responsabilitat i trasllada el cost íntegre de la cura a la unitat familiar afectada. És innegable que això genera desigualtat econòmica, perquè els productes sense gluten tenen un cost que multiplica els dels productes convencionals –el pa, la farina, la pasta, les galetes, els cereals són molt més cars–, i no parlem d'una diferència anecdòtica o irrisòria, no, parlem de preus que dupliquen o tripliquen el dels aliments ordinaris.

La moció proposa reconèixer fiscalment una disminució real de la capacitat econòmica dels contribuents celíacs, i això és plenament coherent i compatible amb els principis més elementals de la tributació moderna, perquè el sistema tributari s'ha de regir pels principis de capacitat econòmica, igualtat i progressivitat, i és evident que la capacitat econòmica d'una família que ha de suportar durant dècades una despesa sanitària indirecta vinculada a aquesta malaltia crònica no és la mateixa que la d'una família amb els mateixos ingressos i sense aquesta càrrega. Les deduccions fiscals han de servir per reconèixer i corregir aquestes situacions objectives en desavantatge econòmic, més encara quan és per raons sanitàries justificades. Fent un exercici d'honestedat, però, hem d'admetre que dos-cents euros anuals no compensen ni de lluny el sobrecost real que suporten tantes famílies. Representa un avenç, sí, perquè es reconeix legalment el greuge que pateixen en

el seu dia a dia, però convindran amb mi que la mesura proposada és insuficient i que no corregeix el desajust real que hi ha, més encara si tenim en compte que aquesta malaltia té un component genètic i, per tant, pot afectar alhora diversos membres de la família, disparant exponencialment el preu de la cistella setmanal.

Per què no podem aprovar deduccions fiscals i ajudes directes, el *pack* complet? Per què ho consideren incompatible? No és cap reflexió a la que hagi pogut arribar a través d'informes, comissions o compareixences d'experts; sé de què parlo perquè forma part des de fa molts anys de la meua dinàmica familiar. És una malaltia que no només es posa de manifest quan revises les antostes dels supermercats; també apareix quan has de contractar el servei de menjador escolar o signar l'autorització per anar de colònies; condiciona celebracions, viatges, decisions, compres. Hem de tenir dues bateries de cuina a casa, i el qui s'ho pugui permetre, dos forns. És una malaltia que aboca cada família que té un d'aquests diagnòstics a reorganitzar hàbits, rutines, compres i pressupost familiar. Pares que intenten difuminar limitacions i garantir la plena normalitat dels seus fills.

En comptes de destinar centenars de milions d'euros a programes absurds a Colòmbia, Moçambic o Gaza, l'Administració hauria de dotar de recursos i facilitats les famílies catalanes que parteixen d'una situació de desigualtat i que tenen càrregues objectives, inevitables i alienes a la pròpia voluntat. Aquesta proposició de llei no resol definitivament el problema econòmic de les persones diagnosticades de celiaquia, certament, però els reconeix jurídicament, fiscalment i políticament la realitat que fins ara han sofert en silenci. Cap malaltia ha d'erigir-se en penalitat econòmica; la celiaquia, tampoc.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Vull començar donant la benvinguda als membres de l'Associació de Celíacs de Catalunya que avui ens acompanyen en aquest debat i també reconeixent la tasca imprescindible que aquestes entitats doncs han dut a terme durant molts anys. Gràcies al vostre

compromís constant, a la vostra feina d'acompanyament a les famílies, de divulgació i de sensibilització social, avui existeix una major consciència i un millor coneixement d'una malaltia que afecta entre l'u i el dos per cent de la població amb diagnòstic, tot sent conscients també que hi ha un percentatge molt elevat de persones sense diagnosticar. I per això volem expressar el nostre màxim respecte, reconeixement i suport a totes les persones que conviuen amb la malaltia celíaca i a les seves famílies. Persones que dia rere dia afronten no només les dificultats derivades d'una patologia crònica, sinó també un sobrecost econòmic significatiu associat al seu únic tractament possible, que és seguir una dieta estricta sense gluten.

I precisament perquè compartim aquesta preocupació i reconeixem aquesta realitat, el compromís del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és ferm, i per això la nostra posició és una posició responsable, seriosa i coherent. Les respostes públiques han de ser eficaces, justes i equitatives; han d'arribar a totes les persones afectades i, especialment, a aquelles que més ho necessiten, perquè no n'hi ha prou amb reconèixer la realitat, sinó que cal garantir que la resposta arribi. I precisament per la transcendència d'aquesta qüestió i per les seves implicacions socials i econòmiques, cal una tramitació ordinària que permeti escoltar les entitats, contrastar propostes, incorporar millores i construir el màxim consens possible al servei de les persones afectades per aquesta malaltia.

El debat, per tant, no és només si cal actuar –en això segurament hi coincidim tots–, sinó que el debat és com ho fem i quina resposta volem donar a les persones celíaques i a les seves famílies. Les persones celíaques no necessiten mesures puntuals, sinó que necessiten garanties; no necessiten respostes aïllades, sinó que necessiten una política pública estable, justa i duradora. I per això considerem que cal aprofitar aquest debat per anar més enllà d'una deducció fiscal concreta i avançar cap a un veritable sistema específic de suport per a les persones diagnosticades que pateixen aquesta malaltia.

I, en aquesta línia, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, conjuntament amb Esquerra Republicana i els Comuns, hem presentat una esmena a la llei de mesures que insta el Govern a aprovar abans del 31 de desembre d'aquest any un sistema específic d'ajuts destinats a compensar aquest sobrecost

alimentari que comporta aquesta malaltia, un sistema que combini una ajuda base per a totes les persones beneficiàries, amb criteris de progressivitat que permetin adaptar l'ajuda a la realitat econòmica de cada unitat de convivència, perquè no té les mateixes necessitats una família amb ingressos elevats que una família amb dificultats econòmiques. I perquè també els compromisos han d'anar acompanyats de garanties, també hem previst que, si aquest sistema no es desplega abans del 31 de desembre, s'estableixi una deducció fiscal de 250 euros per cada persona integrant de la unitat familiar diagnosticada. Aquesta és la diferència entre una resposta aïllada i una política pública sòlida.

Per això, avui votarem en contra de la tramitació per lectura única, amb aquesta voluntat de construir una resposta més completa i ambiciosa, i també perquè les persones afectades mereixen molt més que una tramitació accelerada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant el Ple, de la proposició de llei de creació d'una deducció fiscal per a famílies amb malaltia celíaca diagnosticada. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots en contra, 64 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà segons el procediment legislatiu ordinari.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb

esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible

270-00007/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/2004, de 30 d'octubre, per millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible.

D'acord amb l'article 176 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari Comuns, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra han sol·licitat la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada pels grups parlamentaris. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. En primer lloc, hi intervindran els grups parlamentaris proposants. Té la paraula en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable consellera, conseller, diputades, diputats... Bé, hi han drets que només s'entenen quan el dolor entra a casa, no? Deixin-me començar manllevant unes paraules d'aquest mateix diumenge d'en Xavier Gámez, malalt d'ELA i una de les ànimes de la llei ELA. Ell deia: «Estic reconegut amb el grau III+ de la llei ELA des de fa dos mesos, però no he accedit a cap de les meves prestacions perquè, a canvi, la Generalitat pretén esquilar els nostres ingressos, i, per rebre-les, molts haurem d'escollir entre no pagar la hipoteca i quedar-nos al carrer, no pagar les pensions d'aliments dels nostres fills o deixar de pagar la compra i els subministraments bàsics, detall menor si no fos perquè la nostra vida depèn d'un respirador.» Com hem parlat molts cops amb ell, el problema és que la llei ELA confon prestacions sanitàries amb ajudes, i les cures vint-i-quatre hores són el

tractament dels malalts d'ELA, no en tenen cap altre. És l'únic que els ajuda a no morir o a guanyar minuts a un temps massa limitat i massa cruel. És el que denuncien malalts i associacions com la Fundació Miquel Valls o ConELA.

Recordem les dates, que són importants, eh? Octubre del 24, aprovació de la llei ELA al Congrés per unanimitat i amb l'impuls de Junts per Catalunya i la diputada Pilar Calvo. Un any més tard, novembre del 25, el Congrés convalida el decret llei per desplegar-la. Finals d'abril del 26, convalidem el decret llei de la Generalitat per aplicar-la a Catalunya. En aquell debat, Junts per Catalunya, fent d'altaveu de malalts i associacions, vam denunciar els greuges del decret, no?: una burocràcia complexa i lenta, la retirada d'altres prestacions

Fitxer 28

com el complement de gran invalidesa, copagament, que la Generalitat havia d'assumir tot el sobrecost d'aquestes vint-i-quatre hores perquè el cost real a Catalunya era de quinze mil i no de deu mil, quan l'Estat només donava cinc mil. Falta de flexibilitat per adaptar-se a les necessitats reals de les persones. Les ajudes havien de ser de dilluns a diumenge. Els trams horaris condicionen les famílies, que acaben demanant més del que necessiten o no demanant. I la inexistència de cures especialitzades.

Vam demanar de solucionar-ho, tramitant el decret com a llei, però ens vam quedar força sols. Els que ara no hi eren, doncs, ara tenim una nova oportunitat per corregir-ho. Perquè això no és el que va aprovar aquest Parlament. Recordin la interpel·lació i la moció de Junts per Catalunya del desembre. Aquesta cambra va aprovar prestacions sense copagament i sense cap reducció de cap altra ajuda i començar a pagar el gener del 26.

I què ha fet el Govern socialista? Copagament, reducció d'altres prestacions, com el complement de gran invalidesa, i inici del pagament a finals de maig. Quina és la realitat? Doncs, segons les dades, que no són nostres, que són de ConELA, consten unes noranta-cinc sol·licituds, algunes encara pendents de resposta, i uns vint malalts que, complint criteris, han decidit no demanar la llei ELA. Dels 85-88 aprovats, només vint-i-sis pacients amb servei activat i vuit pendents de fer-ho; dos

pacients que ja han rebut els diners. i vint-i-quatre activats via empresa, que, quina casualitat, han cobrat maig i juny justament avui –justament avui.

Vint mesos després d'aprovar la llei, a Catalunya se'n beneficien vint-i-sis pacients i com a mínim n'hi ha vint que, complint criteris, no l'han volgut demanar, com en Xavier Gámez.

Però no ens resignem. Hi ha pocs malalts més lluitadors que els afectats d'ELA. I si ells no es rendeixen, tampoc tenim dret a fer-ho nosaltres, i per això presentem aquesta proposició de llei conjuntament amb Esquerra, amb Comuns i amb la CUP. Gràcies de tot cor, diputat Fernández, per liderar-ho; gràcies, Fundació Miquel Valls, per no rendir-vos mai, gràcies també per ser avui aquí.

Perquè el que demanem és just el que vam dir que no funcionava: eliminar el copagament. Si un malalt amb càncer no té copagament per pagar la quimioteràpia, per rebre la quimioteràpia, que és el seu tractament perquè no es mori, tampoc ho ha de tindre un malalt d'ELA per les cures vint-i-quatre hores, que és el seu tractament perquè no mori.

Segon, que les prestacions no impliquin perdre cap altra prestació. Com diu molt gràficament en Xavi Gámez, que no et donin amb la mà dreta el que et treuen amb la mà esquerra.

Tercer, que si les cures a Catalunya no costen deu mil, que és lo que diu la llei ELA, sinó que costen quinze mil, doncs que l'Estat assumeixi aquest cinquanta per cent.

I quart, millorar el tràmit d'urgència, perquè aquesta revisió del grau de discapacitat no suspengui ni retardi l'accés a drets.

Ara, és veritat, amb la mateixa llei hi ha comunitats autònomes que no apliquen ni copagament ni reduccions d'altres prestacions. Per exemple, Extremadura. No aplica copagament ni retira cap altra prestació, i, a més, ha reduït per llei el termini de resolució a dos mesos.

Per tant, avui comencem el tràmit per portar aquesta modificació al Congrés, però és cert que el Govern socialista de la Generalitat ja ho podria estar aplicant. Hi ha marge per aplicar aquesta llei. Si Extremadura ho ha fet, Catalunya també ho pot fer. Ras i curt.

I, acabo, president. Ahir ens va deixar el doctor Joan Viñas, un referent de la medicina, de la biologia, de la bioètica, de l'humanisme i del país. Un far d'aquells que va il·luminar Lleida i Catalunya com pocs. Catedràtic de Cirurgia, degà de la Facultat de Medicina i rector de la UdL. Un mestre per a molts en el sentit més vital d'aquesta paraula. I, des del seu humanisme més profund, segur que des del cel ens agrairà que aquesta llei s'aprova per unanimitat. Ell un dia em va dir: «M'agradaria que la política fos veritablement al servei de la gent i del ciutadà.» Doncs avui en tenen una oportunitat, pels malalts d'ELA i per tota la societat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Consellera, consellers, consellera... En primer lloc, permetin-me fer un altre apunt. Volia demanar disculpes al meu grup parlamentari perquè m'he equivocat en la votació de l'IEC i voldria que quedés clar que jo hi volia votar a favor, no no votar. I, per tant, també disculpes a l'IEC. Un cop fet això, benvingudes les representants de la Fundació Miquel Valls.

El diputat Fàbrega ha fet la descripció de quin itinerari portem a nivell legislatiu i jo crec que el que podem dir és que la situació que tenim avui és molt millor que la que teníem fa dos anys –és molt millor. Tenim una llei que reconeix uns drets, tenim un reial decret que aporta uns recursos. Tenim un decret llei que fa uns mesos vam aprovar aquí al Parlament que fa que la llei es pugui estar aplicant. Aplicar lleis noves mai és senzill. Tenim una situació, que és que les persones que són afectades per aquesta malaltia no tenen temps, i, per tant, en aquest cas l'exigència a l'Administració és una mica més gran.

I a partir del treball amb les entitats, amb la Fundació Miquel Valls i el contacte amb malalts, hem vist que tenim camí per perfeccionar la situació, per millorar-la encara més. I, per tant, aquesta proposta que avui portem aquí, des del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que hem impulsat i que hem compartit amb tots els grups

de la Cambra que s'hi han volgut sumar i també amb els que no s'hi hagin volgut sumar i acabin votant favorablement, doncs, el que volem és que la situació dels pacients sigui millor, i, per tant, que utilitzem totes les eines que tenim al nostre abast com a Parlament per poder-ho fer possible.

I aquesta és una de les vies que encetem, que és, doncs, portar aquesta proposició a la Mesa del Congrés per modificar la llei ELA, en primer instància, fent una modificació molt concreta de l'article 1 i l'article 4, per tal que la llei ELA faci que les prestacions no estiguin subjectes al copagament, que siguin compatibles amb altres prestacions socials.

Perquè recordem que vam acabar a l'entorn dels serveis socials, però que la prestació és de naturalesa sanitària, i, per tant, aquesta modificació també persegueix que això es tingui en compte i, per tant, que hi hagi aquesta excepcionalitat.

A partir d'aquí, d'aquesta modificació de l'article 1 i l'article 4 de la llei ELA, també s'incorporen quatre disposicions addicionals que van a modificar la llei d'autonomia personal, per una banda, i el reial decret de prestacions, en el sentit que els hi deia: en fer modificacions que porten a eliminar el copagament a aquelles persones amb un grau III+ reconegut, a fer compatible aquest aquesta prestació per cures amb altres prestacions, com pot ser la gran invalidesa, perquè, al final, doncs, estem parlant de prestacions que ara mateix estan recollides com a incompatibles, però que tenen naturaleses diferents, malgrat la llei estigui en el marc dels serveis socials.

Alhora, també hi ha una modificació de la taula dels mínims dels diferents nivells dels graus reconeguts, incorporant el grau III+ amb un mínim de 3.200 euros, que és el mínim reconegut per a aquesta prestació i que no està inclòs, així com una disposició addicional que el que persegueix és que en les situacions com la que ens trobem al nostre país, a Catalunya, on la Generalitat de Catalunya fa un sobreesforç finançant el cost d'aquestes cures, el cost de les cures a Catalunya són quinze mil euros i segurament en alguns indrets del país una mica superiors, i per això en el decret llei també vam pactar que hi hauria un acord de govern que el que faria seria adaptar les quantitats en funció del lloc del país, si eren menys de vint mil habitants i que segur que el Govern estarà desplegant, i si no és així, estarem exigents a que

ho facin...., doncs, aquest sobrecost sigui compartit al cinquanta per cent, igual que la resta de la prestació, i que si a altres territoris també passa, doncs que també pugui fer-se.

En definitiva, com els hi deia al principi, la proposició de llei el que persegueix és continuar millorant la situació de les persones que pateixen ELA o altres malalties equivalents i de les seves famílies. En l'aplicació de les lleis la realitat, quan t'ho trobes..., hem de ser capaços de ser dinàmics, flexibles i poder-hi respondre i d'utilitzar totes les eines que tenim al nostre abast. I Esquerra Republicana de Catalunya utilitzarà la seva força política en tots els àmbits, també a través de proposicions al Congrés, per tal de modificar la realitat i fer-la millor per als ciutadans i ciutadanes del nostre país, i, en aquest cas, per a gent que pateix situacions molt dures, molt complexes i que necessiten que estiguem al seu costat tot el que puguem.

Moltíssimes gràcies, president. Gràcies, diputats i diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat, pel seu coratge. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Voldria començar per saludar i agrair la presència d'algunes de les entitats que treballen cada dia al costat d'aquestes persones. És de justícia reconèixer la seva tasca per transformar una realitat sovint molt dura, en una reivindicació col·lectiva de drets, de dignitat i de justícia. Moltes gràcies. I crec que també és important destacar que la iniciativa que avui defensem ha estat impulsada conjuntament per diversos grups d'aquesta cambra, perquè hi ha qüestions que transcendeixen les legítimes diferències polítiques i que ens interpel·len en allò que és més essencial: la dignitat de les persones i la capacitat de les institucions per donar resposta a les seves necessitats.

Fa només unes setmanes, aquest Parlament ja va aprovar el decret llei de desplegament de la llei ELA a Catalunya, a què s'ha fet referència anteriorment. Va ser un pas important, però és només una etapa al camí. Per això la iniciativa que

avui es presenta no és un canvi de rumb; és un pas més en aquesta mateixa direcció. Perquè és cert que la llei va reconèixer uns drets, però també és cert que cal garantir que aquests drets siguin reals i accessibles per tothom, i no només a Catalunya, sinó també a l'Estat en el seu conjunt.

Parlem d'una malaltia que avança sense esperar resolucions administratives ni tampoc terminis burocràtics. I quan avança, les necessitats que es generen no són opcionals. Parlem de ventilació mecànica, d'alimentació assistida; parlem de gestió de secrecions, d'ajuts a la deglució. En definitiva, de recursos que permeten respirar, alimentar-se i continuar vivint.

I aquí rau una de les qüestions centrals de la proposta. Perquè quan una prestació és imprescindible per preservar funcions de caràcter vital, estem parlant del dret universal a la salut, i és per això que proposem que aquests suports vitals siguin reconeguts com el que veritablement són: prestacions sanitàries essencials que no haurien de quedar subjectes a mecanismes de copagament ni condicionades per la capacitat econòmica de les persones afectades.

Quan qualsevol de nosaltres té un problema respiratori no ens plantejem que hi hagi un copagament de la utilització de dispositius que ens permetin respirar. I, en canvi, quan es donen diverses d'aquestes necessitats alhora, doncs, es planteja que efectivament hi hagi aquest copagament, i, per tant, fa referència a aquesta qüestió.

Però és cert que és una iniciativa que no és només una proposta sobre salut, sinó també una proposta sobre drets socials. Perquè aquestes persones no només necessiten atenció de salut; necessiten també suport per mantenir la seva autonomia personal el màxim de temps que sigui possible; necessiten assistència personal, cures i acompanyament. I necessiten que les seves famílies no hagin d'assumir en solitari una càrrega econòmica, també emocional, immensa, davant de la insuficiència de recursos, sovint amb un enorme cost personal, laboral i econòmic.

Per això, la proposta també reforça la protecció social. Com? Adequant les prestacions a la realitat de les situacions de dependència extrema, millorant la cobertura econòmica i l'accés als recursos, reforçant el reconeixement i el suport a les persones cuidadores i a l'entorn familiar, i reduint aquest pes econòmic a què feia referència anteriorment, derivat d'una situació de gran dependència.

No volem que les persones afectades per l'ELA o per malalties de caràcter neurodegeneratiu hagin de triar entre salut i drets socials. Els volem oferir una resposta pública que integri les dues dimensions. Hi ha necessitats que formen part del dret universal a la salut, sí, però al mateix temps hi ha necessitats de suport, d'autonomia personal i de cures que requereixen un sistema de serveis socials fort, suficient i adaptat a la

Fitxer 29

realitat d'aquestes persones.

Comuns no podem acceptar que una persona amb ELA pugui quedar sense atenció professional, exclusivament en atenció a la seva situació econòmica. Ningú hauria de veure's en la necessitat de retardar el moment de rebre cures que necessita només perquè no les pot pagar i, per tant, veure limitada la seva qualitat de vida a futur per falta de recursos.

És una qüestió de justícia, és una qüestió d'equitat, però també de coherència, amb els valors que inspiren el nostre estat del benestar. Aquestes persones conviuen cada dia amb una limitació d'autonomia, i no podem permetre que, a més a més, paguin les conseqüències de barreres econòmiques, també barreres de tipus administratiu, no ho oblidem, alienes a la malaltia.

La societat catalana ha demostrat reiteradament la seva sensibilitat i compromís amb aquestes persones. Entitats, famílies i professionals han estat durant anys reclamant solucions, i des de les institucions hem començat a donar-hi resposta. I avui tenim l'oportunitat de continuar avançant perquè aquests drets siguin efectius, accessibles i universals, i traslladar aquesta sensibilitat també a la regulació estatal.

L'ELA no fa distincions econòmiques. La resposta pública tampoc no n'hauria de fer. Per tot això, des de Comuns expressarem el nostre vot favorable a aquesta proposta que hem impulsat conjuntament amb d'altres grups.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en darrer terme, per presentar la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. En primer lloc, salutacions a la fundació, a les persones de la Fundació Miquel Valls, que crec que han donat aquest acompanyament imprescindible per donar totes aquestes passes, no?, que no és la primera vegada, no és la primera persona, no és la primera vegada, com molt bé ha explicat, no?, aquesta cronologia, el diputat Fàbregas, que, a vegades, sembla que sigui una mica absurd el que fem aquí.

Però tot i aquesta absurditat, crec que és important també agrair al diputat Juli Fernández, doncs, que superem aquest zombi i que siguem capaços de donar força, de donar impuls i de tirar endavant aquelles iniciatives en les que creiem. I, per tant, molt agràides.

I és per això que nosaltres, com a CUP, hem volgut acompanyar-vos en aquesta proposta, perquè és cert que, malgrat que s'han aconseguit, s'han assolit alguns avenços, hi ha massa persones amb ELA que continuen trobant-se davant d'aquest sistema que no està pensat per la realitat que viuen.

Si el que necessites és suport per respirar, per alimentar-te, per mantenir-te en vida, per les coses més bàsiques, no es pot equiparar amb una ajuda complementària. Hem de parlar d'un dret bàsic, i les institucions els haurien de garantir, i per això donem aquest acompanyament.

Però és cert que, ara mateix, moltes famílies continuen assumint costos econòmics, càrregues de cures, traves administratives, i, clar, quan parlem d'aquestes malalties que són irreversibles i el temps és tan important, doncs, no tenim aquest temps a perdre amb aquestes coses absurdes, i entenc que el que busquem amb aquesta proposició és corregir alguna d'aquestes coses, no?

Que cap família hagi de triar entre endeutar-se i cuidar, i, per tant, aquesta eliminació del copagament o la incompatibilitat de prestacions, no?, i l'increment de les quantitats econòmiques, que cap persona perdi drets per culpa de terminis de

l'Administració, i, per tant, aquest accés immediat als drets des del diagnòstic, i que aquestes revisions de discapacitat o dependència no puguin retardar l'atenció.

I també, doncs, que les cures imprescindibles per viure siguin assumides pel sistema públic, perquè creiem que s'ha de considerar que aquestes funcions vitals han de ser una responsabilitat sanitària pública i s'ha de garantir una provisió efectiva.

I no podem tampoc evitar utilitzar aquest faristol per denunciar aquesta evidència, que és que els drets socials als Països Catalans continuen condicionats per decisions que es prenen des de Madrid. Massa sovint ens trobem gestionant les conseqüències d'un model que han pensat des de lluny, que arriba tard i que des d'aquí cada vegada és complicat modifica.

Nosaltres volem totes les eines perquè els drets de les persones del nostre país no depenguin ni de la sensibilitat ni de les majories del Govern espanyol de torn. Per tant, gràcies per l'impuls, al vostre costat, i esperem que això arribi a bon port i se'ns aprovi també a Madrid.

Gràcies.

El president

Ara obrim un torn perquè la resta de grups parlamentaris s'hi puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera de Drets Socials i Inclusió. *Primer de tot*, quiero saludar a la Fundación Miquel Valls, que hoy nos acompañan, pero sobre todo queremos agradecer, desde el Grupo Popular, el trabajo que con mucho tesón ustedes desarrollan cada día, y agradeceré, esta lucha contra esta devastadora enfermedad, a las entidades, a los enfermos y también a sus familias.

Segundo, anunciarles, señorías, que daremos apoyo a que esta proposición de ley se tramite en lectura única. Yo intentaré ser lo más breve posible, pero sí que quiero hacer cuatro consideraciones al respecto.

Miren, señorías, yo tengo la sensación de que, a pesar del apoyo, diría que unánime, que han recibido las iniciativas sobre la enfermedad del ELA, a nivel parlamentario y también a nivel social, para los gobiernos socialistas, tanto de la Generalitat de Catalunya como del Gobierno de España, no existe un verdadero interés en desarrollar ya de una vez, y, por supuesto, hacerlo bien, la normativa necesaria para poner en marcha las ayudas y medios vitales para los enfermos de ELA.

Todo lo que tiene que ver con el Gobierno Sánchez y con el Gobierno Illa, los dos del PSOE, traspíe, improvisación y deslealtad a los enfermos de ELA y a sus familias. Miren, señorías socialistas, desde el inicio tuvieron ustedes tres proposiciones de ley en el Congreso sobre la enfermedad del ELA, presentadas por el Partido Popular, por VOX y por Junts. Solo han hecho que poner trabas.

Yo no voy a competir ahora por quién la presentó primero, porque ya eso queda constancia en el registro, porque ahora lo que hay que hacer es exigir de manera unánime soluciones reales e inmediatas.

Bueno, finalmente se aprobó la ley en octubre del 2024, un año después, cuando casi vence el plazo legal para presentar el desarrollo de esa ley, ustedes presentaron el Real Decreto 11/2025, y nuestro grupo parlamentario, en el Congreso, ya les advirtió de las preocupaciones compartidas por todas las comunidades autónomas, porque era necesario un despliegue igualitario en toda España. Se necesita coordinación real y efectiva, pero ustedes ni caso.

Y en el año que transcurrió, desde que se aprobó la ley en octubre del 2024 hasta el que se aprobó el real decreto, murieron, en España, más de 1.200 personas enfermas de ELA. Y tal y como dijo uno de los principales activistas de la enfermedad, murieron sin poder decidir libremente si querían vivir o morir. Y una cifra si no es un mero número; es una condena política. Eso sí, las fotos ustedes no las perdonan. La maquinaria propaganda sanchista es que no descansa nunca.

Ahora, este octubre del 2026, hará dos años que se aprobó la ley ELA, y seguimos reclamando la aplicación efectiva y real de la de la ley. Y este caos. es responsabilidad única y exclusiva del Gobierno de Pedro Sánchez y de ustedes, señorías, que les hacen seguidismo, señora *consellera*.

Segunda consideración. La ley ELA, es verdad, está vinculada al sistema de dependencia, y por eso existe el copago. Pero sepan ustedes que todas las comunidades autónomas, la mayoría gobernadas por el Partido Popular, están buscando la fórmula para no aplicarlo.

No solo Extremadura, Valencia o la Comunidad de Madrid, y no solo no aplicar el copago, también la no minoración en el caso de que se reciba prestaciones complementarias o que no cuenten como capacidad económica. Y es que es lo mínimo exigible en una sociedad que se considera moralmente avanzada, es lo mínimo para garantizar una vida digna cuando la enfermedad te lo ha quitado casi todo.

Miren, señorías, ¿qué nos proponen esta iniciativa? Es que no haría ninguna falta. Si el Gobierno de la Generalitat actuara de verdad, ustedes presentarían esta iniciativa. Si la Generalitat hiciera su trabajo, esta iniciativa no haría falta.

Señora *consellera*, ejerza sus competencias, como han hecho todas las comunidades autónomas, aplicando decretos para no cobrar nada con los enfermos de ELA. Porque es que, en realidad, el día a día de los enfermos, les da igual qué Administración es la responsable, si es la autonómica o la estatal, porque no tienen tiempo de meterse en estas historias. No tienen tiempo para vivir, casi. Necesitan atención especializada veinticuatro siete, y las necesitan ya. Y lo que quieren ustedes es que actúen ya de una vez.

Tercera consideración. Dejen ya de excusas. La inversión que supone atender estas personas es muy pequeña, si lo comparamos con el malgasto que hace la Generalitat con los recursos públicos que pagamos entre todos. No voy a entrar, no tengo tiempo, pero ustedes saben perfectamente a qué me refiero, porque, además, somos la comunidad autónoma con las listas de espera más largas de España en todo; en dependencia, en discapacidad y en sanidad.

Cuarta consideración, y ya la última. Dejen ya de mirar la Moncloa y no continúen con su inacción. Estamos hablando de garantizar ayudas que son vitales para personas que literalmente luchan por respirar, y que queda, además, claro. No es compasión, es responsabilidad y justicia para que el enfermo de ELA no tenga que escoger entre lo que ustedes llaman muerte digna y una vida digna.

Gracias, señor presidente.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Junts, Esquerra y los Comunes presentan hoy una propuesta para llevar al Congreso de los Diputados sobre las ayudas a los enfermos de ELA. Esta proposición es una tomadura de pelo, pero no a VOX. Es que se están riendo ustedes de las personas con dependencia.

¿Quién gobierna en España? ¿Quién gobierna en Cataluña? Si son Esquerra Republicana, Junts y los Comunes los que gobiernan en España, junto con los socialistas. Si son los Comunes y Esquerra Republicana los que mantienen a los socialistas en el Gobierno de la Generalitat. Si son todos ustedes los que han bloqueado la ley ELA en el Congreso de los Diputados, todos ustedes los que mantienen a los socialistas.

Si son todos ustedes los que en este Parlamento aprueban ayudas y ampliación de crédito, que no sabemos en qué se gastan, porque ni a los enfermos de ELA ni al resto de las personas dependientes les llega ni un duro. Si son los socialistas, Esquerra Republicana y los Comunes los que exigen en Cataluña un copago para sufragar los sueldos de los cuidadores profesionales a las personas con dependencia grado III+.

Y, efectivamente, señor Fàbregas, en Extremadura, hace unos meses, la quitaron. ¿Sabe quién gobierna en Extremadura? Partido Popular y VOX. Si son ustedes los que pactan presupuestos y los que dicen a quién van destinadas las ayudas en el Gobierno de España y a quién en la Generalitat. Si son ustedes los que han dejado morir a 4.342 personas dependientes, solo en los primeros cinco meses de este 2026, mientras seguían aprobando ampliaciones, ayudas, mociones y decretos que supuestamente iban dedicadas a las personas con ELA, pero que nunca les han llegado.

¿De qué va esta propuesta? ¿De qué va? ¿De pasar un fin de semana en Madrid a costa del bolsillo de los catalanes? Tienen el dinero para las ayudas, conocen a las personas que los necesitan, tienen la capacidad para decidir cuándo y cómo llegan estas prestaciones. ¿A qué están esperando?

Presentan esta propuesta que no es más que una coartada para tibiarse su incompetencia y para esconder su fracaso político y su fracaso social. Utilizan el sufrimiento de miles de personas, el sufrimiento de miles de familias, y vuelven a generar expectativas que saben que no podrán cumplir, porque no están dispuestos a sostener estas propuestas en sus presupuestos, ni con planificación ni con responsabilidad política.

Esta propuesta convierte la tragedia humana en una operación de marketing legislativo. Así que esto es mentira. Esta propuesta es mentira, igual que lo fue su decreto y el resto de sus propuestas, porque excluye al resto de los grandes dependientes que no tienen la etiqueta de ELA, pero que se encuentran en la misma terrible situación, y porque las ayudas no han llegado, y muchas personas con dependencia siguen muriendo en la indigencia, mientras gastan el dinero de los impuestos de los catalanes en los que acaban de llegar, en los ilegales, a los que no

Fitxer 30

les falta de nada, ni tienen que esperar años y años a que ustedes les ayuden. La verdad es que estos..., este ejercicio de cinismo político se ha convertido en la rutina de esta cámara: unos tanto, los extranjeros ilegales, y otros nada, los catalanes vulnerables, los catalanes enfermos y los catalanes dependientes.

Y para prueba un botón, señora consejera socialista, mire: «No puedo más, llevo cinco años buscándome la vida para tener un equipo que me mantenga con vida. No puedo más.» Mire, señora consejera, esto lo escribió Jordi Sabaté, enfermo de ELA, el 26 de abril del 2026, después de todos sus decretos ley, de sus ampliaciones de crédito, de sus mociones y de sus cientos de promesas vacías. ¿Para cuándo la ayuda a Jordi Sabaté? ¿Para cuándo, señora consejera, para cuándo? Antonio Luque, enfermo de ELA, la lleva años rogando una ayuda, demandó a la Generalitat y ganó. ¿Para cuándo cumplir la sentencia, señora consejera? Una sentencia que le

va a salvar la vida a Antonio. ¿Para cuándo ayudará a Antonio? Dos nombres propios que se suman al de Jesús González Quintas, que le presenté en el Pleno pasado y que usted, la consejera socialista de «no dejar a ninguno atrás», ha preferido ignorar.

Y terminó, señora presidente, empiecen a ayudar a los catalanes; empiece a ayudar a Jordi, empiece a ayudar a Antonio, empiece a ayudar a Jesús, que se están muriendo mientras ustedes deciden ir a hacer turismo a la Puerta del Sol.

Y no puedo acabar sin volver a denunciar una vez más el sectarismo de esta cámara intentando silenciar a 250.000 catalanes, pisoteando sus derechos cada vez que vetan nuestro derecho a participación política, impidiendo que VOX presente proposiciones de ley como hacen el resto de los grupos de esta cámara con una representación anecdótica, como son la CUP o Podemos.

Gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Podem tenir concepcions diferents respecte al model de país, respecte a l'organització institucional o pel que fa a les prioritats econòmiques, però no pot haver-hi discrepància respecte al tracte que mereixen els pacients d'ELA i d'altres malalties degeneratives i irreversibles. És una causa que ens interpel·la a tots i que podria afectar-nos a tots sense distinció de gènere, edat, ingressos ni ideologia. Qualsevol malaltia ens debilita i ens fa vulnerables, però l'ELA és la fragilitat humana elevada a la màxima expressió.

Veure com se't mor el cos mentre tu sobrevius dins és segurament el tràngol més dur pel que pot passar una persona. Entre la subtileza de les primeres dificultats motores i el terrible diagnòstic, hi ha un batibull d'emocions, pors i impotències fora mida. A tot aquest quadre, cal sumar-hi l'angoixa de la càrrega econòmica i logística que comporta la progressió inevitable de la malaltia. Les necessitats que es deriven d'aquest diagnòstic són moltes i superen amb escreix les que es van preveure en els protocols inicials d'atenció a la dependència: ventilació mecànica permanent,

alimentació enteral assistida, dispositius per garantir la permeabilitat de les vies respiratòries. Parlem de necessitats sanitàries essencials sense les quals es podria escurçar encara molt més ràpidament l'esperança de vida dels pacients, que malauradament ja compten amb molt poc temps.

Per això, compartim plenament la formulació jurídica que inclou aquesta proposta, on s'afirma que les prestacions imprescindibles per preservar funcions vitals no poden quedar absorbides ni ser substituïdes per la seva inclusió dins d'un sistema de naturalesa assistencial, perquè la dependència i la sanitat no són conceptes intercanviables. L'acompanyament en la dependència no substitueix la resposta sanitària que la malaltia requereix; la complementa.

Exigir el cofinançament del tractament als pacients no només és injust, sinó que agreuja la seva situació ja de per si prou dura i complexa.

La complaença que envaeix els polítics a l'hora d'aprovar drets en aquest hemicicle no concorda en temps ni en forma amb la vivència de qui n'espera l'execució. I això és així especialment en els pacients de malalties degeneratives i irreversibles, perquè la seva realitat biològica avança molt més ràpid que la nostra realitat administrativa. I això, a efectes pràctics, té nom: indefensió.

Quan l'adaptació domiciliària sol·licitada arriba, la situació clínica de l'afectat ja és una altra. Els pacients passen pantalla amb molta més celeritat que les institucions, i això és inadmissible. Esperem que aquesta proposta, que ja n'hi ha hagut masses, ja és hora d'aplicar-les, arribi a bon port i que ho faci de pressa per evitar que es continuïn vulnerant drets essencials i cronificant el patiment i angoixa de qui lliura a primera línia de foc aquesta batalla. Parlem dels malalts, sí, però també del seu entorn més immediat: d'unitats familiars senceres que veuen amb desesperació la progressió imparable d'aquest mal i que han de sumar el desgast emocional i el dol prematur, el desgast físic i l'assumpció de cures per les que ningú els havia preparat. A tots ells només els podem oferir més inversió en investigació, més recursos per pal·liar els efectes devastadors de la malaltia i molta més celeritat en els procediments per garantir-los realment els drets que els pertoquen. Aquí no hi ha ideologies; aquí hi ha d'haver unanimitat.

No és moment de retrets ni de pugnes partidistes: s'ha de fer, doncs es fa. Fem-ho ja, si us plau.

El president

I en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom, en especial a la Fundació Miquel Valls per ser-hi sempre. Bé, hi ha malalties que ens recorden de manera molt crua quina és la funció més important dels poders públics, i l'ELA és una d'aquestes malalties. I ja ho hem parlat en reiterats debats que hem tingut recentment, però és cert que la malaltia d'ELA, quan arriba a una casa, canvia la vida no només del qui la pateix, sinó de tot el seu entorn, no?, de la seva parella, dels seus fills, dels seus pares, dels seus germans... Per tant, darrere de cada persona afectada hi ha una família que necessita suport, acompanyament i seguretat.

Per això, avui debatem una proposta que agraim al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè busca continuar millorant la resposta que donem a les persones amb ELA i també a altres malalties d'alta complexitat i curs irreversible. I nosaltres votarem favorablement a la tramitació en lectura única. Ho farem perquè compartim l'objectiu de seguir reforçant els drets i la protecció a les persones afectades i perquè creiem que en qüestions com aquesta el més important és ser capaços d'avançar plegats i donar respostes.

Però també és important recordar d'on venim. Fa poc més d'un any es va aprovar la llei ELA i Catalunya va ser una de les primeres comunitats autònomes a desplegar-la i a convertir aquell dret reconegut en una realitat tangible. I el Govern de Salvador Illa no només la va desplegar. Per cert, recordo que la llei ELA és una llei estatal, d'àmbit estatal que, a més a més, es va aprovar per unanimitat, per molts dels grups parlamentaris que també tenen representació en aquesta cambra.

Dit això, el Govern de Catalunya va anar més enllà. I ho va fer amb un complement extraordinari perquè el cost de les cures no recaigués sobre les famílies. Ho va fer ampliant les compatibilitats entre prestacions. Ho va fer reforçant la coordinació entre

serveis socials i sanitaris. Ho va fer incorporant figures de referència que permeten acompanyar les persones afectades i les seves famílies al llarg de tot el procés. Perquè tenim una convicció molt clara: l'accés a les cures no pot dependre de la renda de cada família. Les necessitats de les persones han d'estar per davant de qualsevol altra consideració. I això és precisament l'estat del benestar. És la garantia que quan una persona es troba en una situació de màxima vulnerabilitat no queda sola. I aquest és el camí que està seguint el Govern de Catalunya. Un govern que ha situat les polítiques de cures i la dependència entre les seves prioritats. Un govern que està impulsant la reforma més ambiciosa mai feta del sistema de la dependència en els darrers anys, el pla CURA. Un govern que entén que reforçar els serveis públics és reforçar la cohesió social. Un govern que té una idea molt clara de país: una Catalunya que cuida, que acompanya i que no deixa ningú enrere.

Per això, avui votem a favor d'aquesta tramitació. Ho farem amb esperit constructiu. Ho farem amb voluntat d'acord. I ho farem des de la convicció que sempre hi haurà marge per continuar millorant les respostes que donem a les persones amb ELA i a les seves famílies.

Perquè creiem que la millor política pública per lluitar contra els discursos d'odi que només busquen dividir la nostra societat, la millor resposta és un govern que treballa incansablement per millorar l'estat del benestar, garantir els serveis públics i garantir oportunitats per a tothom –i ho repeteixo, per a tothom–, amb l'ajuda i el suport d'altres grups que treballen amb responsabilitat i fan propostes, com és el cas que ens ocupa avui, en lloc de quedar-se en la queixa o en la demagògia.

Perquè els grans reptes no es resolen amb confrontació, sinó amb diàleg, compromís i propostes que millorin la vida de la ciutadania. I perquè aquesta és la Catalunya que volem construir, una Catalunya que protegeix, una Catalunya que acompanya i una Catalunya que cuida.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple de la proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats –silenci, si us plau– la proposició de llei de modificació de la Llei 3/24, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

S'ha aprovat la tramitació en lectura única per unanimitat.

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat el termini

fitxer 31

per a la presentació, tant de esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà divendres 19 de juny a les dotze del migdia.

Interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància

300-00322/15

Obrim el capítol d'interpel·lacions. El desè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades: l'assetjament a la infància, en concret aquesta violència entre iguals és un problema cada cop més rellevant dins la societat. Malgrat esforços de famílies, de campanyes de sensibilització, de prevenció, de protocols professionals implicats, els casos no cessen a Catalunya. I continuen creixent.

Comparec avui aquí en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular per abordar aquesta realitat dolorosa, punyent i malauradament molts cops silenciosa i que afecta a la infància i a l'adolescència. I ho faig, senyora consellera, amb una premissa molt clara i vull que quedi així, constància i gravat en aquesta cambra, la protecció amb majúscules a tots els infants. Perquè això no pot dependre ni de sigles polítiques, ni de taticismes partidistes, ni tampoc de declaracions buides de bones intencions. La dignitat i la seva seguretat exigeixen fets, exigeix pressupostos executats, exigeix una gestió eficaç; una gestió que fins a data d'avui molts governs no han estat capaços de garantir plenament.

L'assetjament, ja sigui a les aules, ja sigui a les xarxes socials, a través del ciberassetjament, en espais de lleure, en espais esportius, no ha estat ni ha de ser cosa de nens. No podem minimitzar-ho ni tampoc relativitzar-ho. Hem d'acabar també amb aquests discursos, un tant paternalista i caduc. L'assetjament és aquesta forma de violència cruel que destrueix vides, que pot triturar l'autoestima, que deixa seqüeles psicològiques greus. I la realitat actual a Catalunya ens demostra que aquesta xacra ja no és que truqui a la porta de les nostres institucions, és que ens està ensorrant i davant dels nostres propis ulls els fonaments d'aquella comunitat educativa, de la inclusió, de la cohesió, fins i tot de la pau social.

Si bé l'assetjament pot ser originari en els centres educatius, pot incloure moltes conductes i molts comportaments que van més enllà d'aquest àmbit, pròpiament, del centre. Des d'una vessant més física, aquells comportaments d'índole agressiva, verbals, d'altres silenciats, aïllament social... Però també des d'aquells fòrums, per exemple, que els trobem a les xarxes socials, en què s'expressen que s'han organitzat festes d'aniversari, per posar un exemple, s'han convidat a tots els infants d'una aula excepte a un, o bé que aquell infant ha fet una festa d'aniversari i ha hagut d'anul·lar-la perquè no hi havia ningú que hi volgués anar. Això és massa dolor per a un infant, i més sentit, i falten més polítiques familiars, més sensibilització, més pedagogia.

La violència entre iguals són conductes protagonitzades amb aquesta intencionalitat i que estan comprometent seriosament la integritat d'aquests infants, del seu entorn i també del seu benestar psicològic, i es produeixen de forma sostinguda en el

temps. Si analitzem dades recents, les xifres ens haurien de fer caure la cara de vergonya a tots els que estem aquí presents, per tant, hem de parlar-ne. Un setanta per cent de l'alumnat amb ideació suïcida hauria sofert algun tipus d'assetjament o de violència. La darrera xifra publicada recentment, un augment de dos-cents per cent en tres cursos. I no podem deixar, i aquí sí que el nostre dolor i el nostre condol més profund, també, a totes aquelles famílies que malauradament aquests infants ja no hi són...

I fins i tot vull fer referència al noi que es va suïcidar a Almacelles. Aquest infant... Que reclamava aquesta mare revisar els protocols contra el *bullying*. Jo vull dir que això és un acte de generositat molt gran per part d'aquests pares, perquè en definitiva, ens estan dient: «Feu prevenció; feu prevenció d'això perquè no torni a succeir a cap altre infant.» Així que no volia deixar d'anomenar també a l'Associació Trencats i altres associacions de familiars i de professionals.

I aquesta interpel·lació, senyora consellera, per això l'hi fem a vostè, perquè va més enllà d'aquest àmbit pròpiament del Departament d'Educació i Formació Professional. Perquè vostè lidera[#] la Direcció General de Prevenció i Protecció a la Infància; han posat en valor aquesta prevenció. Tenim molts serveis, que vostè lidera, molts recursos, serveis d'intervenció educativa, els serveis socials, els EAIA, els serveis..., bé, etcètera. I, per tant, vostè ha de fer, ha de posar aquest focus també en la prevenció de la violència i fins i tot coordinar totes aquestes estratègies interdepartamentals i que estan afectant...

Com a responsables polítics tenim aquest deure de posar-nos de cara a cara amb aquest problema i no deixar de mirar a una altra banda. A Lleida, recentment també hem viscut recentment dos episodis aterradors, que també vull aquí anomenar: dues adolescents pegant brutalment a una víctima. Una brutal pallissa. Costa fins i tot d'aguantar i de visualitzar vídeos que han anat corrent per les xarxes socials, pels mitjans de comunicació i fins i tot que fiquen de manifest l'efecte espectador, l'efecte observador, que estan gravant la resta de menors de forma impassible i fins i tot compartir i difondre aquest vídeo. Després a WhatsApp, Instagram o Tiktok. Adolescents de menys de catorze anys i, per tant, inimputables. Llavors, la justícia aquí poca cosa té a fer. No és una justícia que pugui fer unes mesures cautelars

educatives, reparadores. Haurem de fer-ho des d'algun altre àmbit, amb treball en família, amb els propis infants, fins i tot treballant ja perquè aquestes conductes no es poden permetre i no s'han de donar.

Aquí entrariem en un altre debat més profund. Jo sí que li diré que a partir dels dotze anys un ja sap el que és una conducta bona, el que no és un comportament adequat i inadequat. Però bé, això seria un altre debat. Entrariem en la responsabilitat penal a partir de quina edat, si o no, i aquí la interpel·lació bàsicament és per ficar èmfasi en la prevenció, en una detecció precoç d'aquelles senyals d'alarma i erradicar aquest tipus de conductes. Després d'aquest greu incident, que va sortir a tots els mitjans de comunicació que ens ficava els pèls de punta a tots, doncs, al cap d'una setmana més es torna a repetir a Lleida ciutat una altra pallissa grupal a la via pública de Lleida. I es torna a fer el mateix, gravar i difondre les imatges, i altra vegada adolescents. Gràcies a la intervenció d'un adult es va poder dispersar. Els Mossos comencen a investigar també aquesta pallissa grupal a un altre menor, que es queda a terra, indefensa. Es tapa la cara i fins i tot s'intenta escapolir i es pot veure com els altres la persegueixen. Bé, unes imatges que d'alguna manera són les que s'estan difonent per les xarxes socials, però són fets que poden estar en d'altres situacions ocurrent i que tampoc podem visualitzar.

Perquè sí que d'altres situacions similars han passat. A Sant Joan de Vilatorrada, a l'Arboç. En aquest cas, una víctima infant amb una discapacitat. També parlem d'aquests infants que tenen discapacitat, que tenen una major vulnerabilitat a ser víctimes per la seva pròpia afectació o trastorns de conducta, autismes TEA. Per tant, aquí necessitem més professionals, fins i tot preventius –preventius–, de detecció per a aquest tipus d'infants. I la situació és que està fent un salt d'escalada qualitatiu. L'assetjament s'està tornant cada vegada més físic, més descarnat. I davant d'això, preguntem, ens hem de preguntar tots: què està fallant? Alguna cosa no funciona, no acaba de rutllar. Sí que hi ha protocols, hi ha molts professionals, molts serveis, però ha d'haver algun sistema que aglutini i que coordini, que miri, que passi alguna cosa. Perquè, protocols escrits damunt de paper, comissions d'estudi, també, però la realitat del carrer és la que és, és la que ens transmeten particulars afectats, sindicats, docents, associacions, mares, pares, família. I demostra que aquests protocols no acaben de funcionar, pel que sigui. Perquè estem desbordats,

perquè hi ha infants que es troben vulnerables, desemparats, no saben on demanar ajut.

També vam fer una proposta, recordarà, del «Tot OK?», del telèfon d'atenció a la infància. Demanem que això es publiciti més. Ha d'haver més publicitat d'aquestes eines. Perquè al final, sense recursos humans suficients, sense mitjans ni una formació específica, perquè això requereix una formació específica en temes de violència entre iguals, difícilment podrem millorar el que està succeint. I és que els docents no som professors, tampoc som psicòlegs, tampoc som policies i el Departament de Drets Socials, insisteixo, ha de liderar també la prevenció, perquè sí que disposa d'eines de mitjans per poder fer-ho, i si no ho hem de reclamar entre tots els aquí presents.

La prevenció real no consisteix, senyora consellera, a reaccionar amb un expedient quan la víctima ja està a l'hospital, quan se l'ha de canviar de centre educatiu, que acostuma a passar, o ha pres malauradament una decisió tràgica. La prevenció consisteix en detectar aquell primer indici, aquella primera burla i aquell primer buit a l'escola o al centre educatiu, sigui a l'esplai o a la seva activitat extraescolar o al menjador. Burocràcia, lentitud administrativa i protocols enllaunats que quan finalment s'activen molts cops arriben tard i malament i el dany psicològic ja està fet.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Diputada Berenguer, gràcies per aquesta interpel·lació, que mostra el compromís que la diputada té amb la infància i que ja sap que és un compromís compartit. Comparteixo la idea de fons que planteja: la violència contra la infància i l'adolescència és una qüestió que ens interpel·la a tots i totes com a societat.

Quan parlem d'assetjament infantil sovint pensem en l'assetjament escolar, però la realitat és molt més complexa. Parlem d'un fenomen més ampli. La violència que

pateix la infància pot ser física o psicològica o sexual. Pot ser produïda a l'escola o a la família, o a la comunitat o a les xarxes. I pot ser exercida tant per persones adultes com entre iguals. Una realitat així no es pot abordar de manera aïllada i amb estratègies puntuals. La resposta ha de ser integral, impulsada des de les administracions públiques, però també exigeix una àmplia reflexió per part de tota la societat.

Afortunadament, avui sabem quines polítiques funcionen. Les intervencions més efectives són les que combinen prevenció, detecció precoç i actuació coordinada des de diferents àmbits. D'algunes d'elles la diputada en feia esment. I aquesta és precisament la lògica que orienta l'acció del Govern des del primer dia. La primera línia d'actuació, sens dubte, és la prevenció. En l'àmbit educatiu, des del setembre del 2024, el Departament d'Educació va aprovar el protocol d'actuació davant de qualsevol mena de violència en l'àmbit educatiu.

Defineix els indicadors d'alerta, fixa les pautes d'intervenció i les mesures de protecció i garanteix que l'alumnat i les famílies tinguin clar què han de fer i a qui s'han d'adreçar. El protocol s'impulsa per la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situació de Violència, que acompanya i assessora els centres davant les situacions més complexes. Atén directament les famílies, orientant-les i coordinant-les amb els professionals corresponents. Som conscients que no és suficient en alguns casos per evitar alguns esdeveniments, com tristament han passat en els darrers mesos. Però de vegades no veiem tot el que s'està evitant gràcies a aquests protocols i a aquestes accions.

Educació també impulsa formacions específiques als professionals. És molt important educar i tenir bones formacions als professionals perquè puguin detectar i abordar l'assetjament escolar, també el ciberassetjament, reforçant també els grups de cohesió de la classe, dels grups d'infants, i prevenir dinàmiques de discriminació i de violència. Aquesta tasca es complementa amb campanyes de sensibilització i materials pedagògics per a l'alumnat. Però la prevenció encara va més enllà. Sabem que la millor manera de reduir la violència és construir entorns on els infants tinguin suport per vetllar pel seu benestar i també la seguretat que

Fitxer 32

puguin demanar ajuda quan ho necessiten.

I en aquesta línia, el Departament d'Educació impulsa diversos programes com el de Benestar per estar bé o Escoles resilients, que precisament fan això. L'evidència també mostra que, en l'assetjament, el paper del grup és determinant i per això també s'impulsen programes com el «Aquí prou *bullying*», que implica l'alumnat en la convivència i en la detecció de riscos, amb iniciatives com els equips de convivència, grups que ajuden a detectar el malestar al centre, grups on participen professionals però també els propis infants, els propis estudiants.

I davant dels nous reptes digitals, el Govern va aprovar el febrer del 26 la creació d'una Comissió Interdepartamental per al Benestar Digital de la Infància i l'Adolescència que implica dotze departaments de la Generalitat i que també hem posat en marxa el pla de digitalització responsable i la campanya «Menys pantalla, més vida» per, precisament, promoure un ús més segur, crític i saludable de les tecnologies a la infància.

La segona línia de treball és la detecció precoç. En aquesta línia, Infància Respon és un servei que porta funcionant gairebé trenta anys a Catalunya protegint la infància, un servei d'atenció telefònica d'orientació, detecció i derivació que funciona les vint-i-quatre hores del dia. En els darrers mesos hem transformat aquesta atenció telefònica per incorporar nous canals digitals com el WhatsApp, el xat en línia a través del Tot OK?, que és el programa que també feia referència la diputada. Que atenen Tot OK?, que l'atenen precisament els mateixos professionals que Infància Respon, professionals que porten trenta anys d'experiència en atendre i donar una resposta a aquestes situacions tan problemàtiques.

Ens hem adaptat a les noves maneres de comunicar-se dels infants i adolescents, perquè qui tingui petits a casa sap què agafar i fer una trucada telefònica és una cosa bastant aliena per a les noves generacions. Per això és tan important traslladar-se a les xarxes, al WhatsApp, al xat en línia. I és un sistema que està funcionant molt bé. El 2025 es van registrar més de 11.600 comunicacions i els expedients oberts han crescut un vint-i-tres per cent. Els infants estan fent servir aquests mitjans per adreçar i per posar sobre la taula les situacions que estan patint.

Recullo aquesta proposta que ha d'estar més publicitat. És una qüestió en què estem treballant, però sens dubte tots els infants i adolescents de Catalunya haurien de saber que tenen a la seva disposició el Tot OK? i el telèfon d'Infància Respon i tenir-lo molt present.

La tercera línia d'actuació és la resposta davant situacions de violència, quan ja s'han produït. Quan la violència s'ha produït o quan es detecten també conductes que posen en risc altres infants o menors, cal activar una resposta ràpida, coordinada i ajustada a cada situació. La nostra prioritat és sempre la víctima. En els casos de violència sexual, tenim un servei que és un veritable orgull de país, la xarxa Barnahus, un servei que forma part de la DGPPIA, de la Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i l'Adolescència, i que exemplifica millor que cap altre el full de ruta que té aquesta direcció general, el full de ruta de cap a on estem fent evolucionar tot el sistema de protecció a la infància. Un servei que posa als infants al centre i on diversos departaments de la Generalitat, juntament amb la judicatura, es coordinen per donar un únic servei integral als infants i a les seves famílies en un moment tan difícil com quan han patit violència sexual.

Un programa que es va posar en marxa amb un pilot a Tarragona el 2020 i que el 2025 es va consolidar amb una xarxa arreu de Catalunya amb catorze serveis operatius, catorze Barnahus a tot el territori. Un servei que és fruit de la col·laboració amb els governs anteriors i que aquest govern ha agafat el relleu i ha impulsat per fer en el seu desplegament definitiu. Un model d'excel·lència on la nostra voluntat és precisament anar més enllà i estem treballant en una prova pilot que ens permeti ampliar el ventall de situacions per als quals el Barnahus pot atendre aquests infants i les seves famílies. I estem valorant, com dèiem, una prova pilot, estendre-ho a altres tipus de violència i no només la violència sexual.

Però la resposta també ha d'arribar als infants, que també la diputada apuntava, malauradament, alguns menors –menors inimputables– cometent actes de violència. Quan l'agressió la produeix un menor, la resposta no pot ser únicament sancionadora. Cal entendre què hi ha darrere d'aquestes conductes i intervenir abans que es consolidin. L'antiga DGAIA comptava amb un programa pilot d'atenció als menors inimputables des de 2012, un programa que proporcionava un servei

especialitzat d'atenció als infants i adolescents menors de catorze anys. La nova DGPPIA, que es va constituir l'any passat, hem reforçat aquest programa. L'hem estructurat dins de la Direcció General i ara és una àrea específica dins de la Subdirecció de Prevenció. Consta amb un lideratge reforçat, més recursos i una capacitat per gestionar i valorar els casos arreu de Catalunya.

Els casos que tristament també feia referència la diputada han generat preocupació social en aquests darrers mesos i ens recorden que encara tenim reptes importants per endavant. El compromís del Govern és continuar reforçant tots els instruments de prevenció, detecció i intervenció per avançar cap a l'erradicació de tot tipus de violència envers la infància. Però aquesta tasca és una tasca que cap govern pot fer sol. Protegir la infància ens demana temps, constància i implicació de tothom, de famílies, del professorat, de l'àmbit polític i del conjunt de tota la societat. Hi treballem i esperem fer-ho amb el màxim consens, també de l'àmbit polític i amb el màxim rigor i diligència. I així ho fem dia a dia des del Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, consellera. Ens ha dit i ha ficat de manifest que la DGPPIA fica en valor i en alça aquest lideratge en matèria preventiva i que també inclourà la violència entre iguals. Sí que m'ha quedat el dubte, perquè ha parlat de la Barnahus i el tenim com aquestes cases d'infants d'abús sexual infantil, però amb atenció, perquè allí és atenció, i reparació psicològica, però entenem que també fa prevenció? És a dir, aquestes barnahus faran prevenció i també altres formes de violència infantil? I jo li vull dir, perquè és cert que a vegades l'hem escoltat dient que el Partit Popular sempre estem demanant propostes de rebaixar impostos. I no és just. Això és faltar a la veritat, perquè ja sap que des del nostre partit i la nostra formació política i en matèria de comissió d'infància en particular, hem dut a terme moltes iniciatives legislatives en aquest assumpte, des dels Serveis tècnics de punt de trobada, amb necessitats educatives especials, en temes d'autisme, alcoholisme fetal, Down,

impuls al telèfon d'atenció a la infància, el Tot OK?, mesures de seguretat per als centres de protecció, la resiliència, que vostè també ha dit. Per tant, és de justícia dir que el Partit Popular estem molt compromesos amb la protecció a la infància i l'adolescència. Això d'una banda.

I després jo voldria que m'hagués contestat de forma més clara perquè, també ha introduït el tema del ciberassetjament, és a dir, aquestes xarxes socials que són el nou pati de l'escola, aquest pati digital que no tanca a les cinc de la tarda però està perseguint aquest infant les vint-i-quatre hores del dia. Quin abordatge fem davant tot això? Perquè ens guanya, ens guanya fins i tot a les pròpies famílies. És a dir, aquesta formació i aquesta prevenció també la necessitem els adults.

Ha parlat de tallers, de dinàmiques, de material pedagògic, que sí, perquè els professionals requereixen una alta formació especialitzada en aquest àmbit. Però l'altre dia el Consell Assessor Jove de la Sindicatura de Greuges, el adreço una pregunta i van respondre, diu: «És que aquestes xerrades moltes vegades no ens arriben». Ens hem de ficar ja experiències de primera mà, que vinguin allà, sigui de drogues, sigui de ciberassetjament, sigui d'assetjament escolar, fins i tot pròpies víctimes o, de l'altra banda, que ens expliquin la seva pròpia experiència, que voluntàriament vulguin, clar.

I després les altres limitacions que tenim. Resolució de petits conflictes, una mediació entre iguals, que és superbé i els centres educatius que ho fan, doncs, és positiu, és positiu. Però hi ha aquesta limitació que ja sabem que la mediació ha de ser voluntària per les dues parts. A una part que no vulgui, ja no es duu a terme. I allò pot quedar enquistat o aquell petit conflicte ja es pot anar derivant o derivar ja en algun cas d'assetjament.

El telèfon de la Infància Respon, dels canals que vostè ha dit, nosaltres ja vam insistir perquè no ho estem percebent, aquests cartells, aquesta publicitat. No ho sé. Els dibuixos animats, a les sèries juvenils, a les parades d'autobús, de trens de rodalies, als centres de salut, casals. Necessitem disposar d'aquestes publicitats de forma més freqüent, més visual a la vista. Vostès disposen com a partit socialista, hem de dir-ho tot, el màrqueting el tenen. És fabulós. Doncs aquest màrqueting per a això també prioritari. Li exigim des d'aquí, consellera.

I voldria acabar dient que també demanarem una..., la moció recollirà molts punts, molts punts, ja li he dit, en un sentit per la millora i per acabar i anar reduint i que no succeeixin aquests casos de violència entre iguals. Però demanarem també reforçar les inspeccions i un lideratge clar des de la seva conselleria. Farem una oposició ferma, implacable, exigent amb la seva gestió, perquè amb la vida dels infants no s'hi juga i perquè Catalunya no es pot permetre ni un sol cas més de silenci administratiu, ni una sola pallissa ja gravada de forma impune. El deure és passar de la retòrica de la compassió a una efectivitat de la gestió real. Tornar a tenir aquest debat i que sigui un debat positiu i diguem que han fet alguna cosa i que hem avançat.

I ja està. Jo dic que prevenció, a vegades, la paraula prevenció que l'utilitzem ara molt freqüentment, però protegir abans que reparar, detectar abans que cronificar, coordinar també abans que fragmentar, acompanyar abans que culpabilitzar, és que prevenció també significa això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies de nou, diputada. Dels diversos punts que comentava intentaré donar-li resposta. el canvi en el que estem explorant, impulsar el model Barnahus, no és tant des dels Barnahus es faci prevenció directament, sinó que puguin abordar altres tipus de casos de violència, no només la violència sexual, perquè creiem que hi ha moltes complementarietats, també amb la violència física. Però sens dubte la prevenció és una de les línies que no només hi ha un àmbit des d'on s'han d'impulsar, sinó que hi ha molts àmbits des d'on hem de reivindicar aquesta prevenció.

Des de la DGPPIA ho fem. Fem una part important de prevenció. De fet, hem creat una nova subdirecció que s'enfoca en la prevenció amb els EAIAs, els SIS, però també ho fem des de diferents àmbits, per exemple, impulsant el lleure educatiu,

impulsant que els infants no estiguin només a casa, sinó que tinguin un entorn ric i que vetlli pel seu benestar. Però aquí, sens dubte, des del Departament de Drets Socials i Inclusió i des d'aquesta direcció general que ha fet aquest viratge cap a la prevenció, podem fer més, ho estem fent, però per això jo crec que també era necessari –no és el moment d'obrir aquest debat– però per això era també necessari tenir una Direcció General de Prevenció i Protecció a la Infància reforçada, amb un lideratge fort, amb capacitat de mirar més enllà del dia a dia i estar vigilant per aquests canvis demogràfics, estructurals i poder donar una resposta integral.

Però això tampoc ho podem fer sols, ni des d'un departament ni des d'una direcció general. Ha de ser un treball transversal i aquí no se'ns escapa que les complementaritats amb el Departament d'Educació són clau, són fortes i són fonamentals. Perquè si hi ha un àmbit on tots els infants estan sent atesos és en l'àmbit educatiu i és allà on podem tenir un punt de trobada i exercir tota aquesta xarxa de prevenció, que s'està fent des del primer dia des del Departament d'Educació, però que hem de continuar avançant.

En l'àmbit digital, aquest és un àmbit on la situació i la realitat ha canviat dramàticament. Fa quinze anys, fa vint anys, els riscos digitals per a la infància no eren els que són ara i això ens exigeix a les administracions a canviar la mirada i impulsar l'ús de les millors tecnologies per, precisament,

fitxer 33

combatre i protegir els infants en l'àmbit digital i per això el Govern va impulsar aquesta Comissió Interdepartamental de Benestar Digital, on clarament Empresa i Treball, Drets Socials i Educació tenim un paper fonamental en protegir la infància i també amb una relació molt estreta amb els cossos de seguretat, que també vetllen per la protecció a la infància a tot arreu, però amb una presència també de detecció de casos en l'àmbit digital molt important.

Per tant, des del Govern estem plenament compromesos, agraïm el compromís de tot l'arc parlamentari amb aquesta matèria. Jo crec que és clau, que hem de continuar avançant en protegir la infància i donar la millor infància possible a tots els infants i així ho estem fent reforçant tots els àmbits, impulsant els models d'èxit com

el model Barnahus, com deia, un model que, a més, exemplifica una fantàstica bona pràctica que ha estat impulsada des de diferents governs i aquest govern també ho ha volgut fer així. I en aquesta visió de coordinar-nos, estar vigilants, també tenim bones estructures administratives dins de l'administració i amb el màxim rigor i impulsant allò que veritablement funciona en base a l'evidència, en base a l'anàlisi i a l'avaluació de les polítiques públiques és la manera com entre tots podrem tenir i continuar millorant aquest sistema de protecció a la infància que és tan important per al nostre estat del benestar.

Moltíssimes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat.

Interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat

300-00311/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres, senyores i senyors diputats... Senyora consellera, senyora Romero, honorable senyora Romero, li plantejem una interpel·lació sobre el traspàs dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat de Catalunya. 2026. D'un traspàs de competències que es va produir tot just quan la Generalitat de Catalunya es va posar en marxa el 1980. Estem parlant de més de cent dotze immobles on la Generalitat està prestant serveis essencials de salut que no són propietat de la Generalitat de Catalunya. Estem parlant de la Vall d'Hebron, estem parlant de Bellvitge, estem parlant de l'Arnau de Vilanova, estem parlant del Verge de la Cinta, estem parlant del Trueta a Girona, estem parlant del Joan XXIII a Tarragona, estem parlant del Consorci de Vic, estem parlant de la seu de l'Institut Català de la Salut a la Gran Via... Fins a cent dotze, inclosos

determinats centres d'atenció primària, que des dels anys 80 la Generalitat presta els serveis de salut, però que els terrenys i els edificis continuen sent propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social. No és un tema ni molt menys nou. No és un tema ni molt menys nou. Totes les persones que han ocupat la conselleria de Salut durant tots aquests anys l'han plantejat. I aquests dies, preparant la interpel·lació, he tingut l'ocasió de parlar des del conseller Balcells fins a la consellera Geli, passant pel conseller Trias, el conseller Argimon, el conseller Ruiz, la consellera Balcells... La consellera Vergés, perdó. Tots ells aquesta qüestió l'havien posat damunt de la taula. Amb poc èxit. Amb poc èxit. I ara li plantejem aquesta interpel·lació en aquest moment concret perquè fa poques setmanes aquesta qüestió va tornar a ser notícia en els mitjans de comunicació. El diari Ara, amb un excel·lent reportatge de la Sílvia Marimon, es feia ressò de l'informe de la Neus Moran. La Neus Moran, una historiadora que ha analitzat les qüestions de memòria històrica d'aquest país, per encàrrec del conseller Balcells va analitzar aquesta qüestió incorporant-hi una nova perspectiva. No només la perspectiva de que en un traspàs de competències no s'ha produït la transferència dels immobles, sinó que, a més a més, bona part de la infraestructura de la Generalitat republicana va ser requisada durant el franquisme i després tampoc va ser restituïda a la Generalitat de Catalunya. Amb l'element anecdòtic, o no, de que un centre d'atenció primària en aquests moments en el Registre de la Propietat continua sent propietat de la Falange Española. En el Registre de la Propietat. Aquest informe, encarregat a l'etapa del conseller Balcells, ens posa la fotografia sobre aquesta realitat. En concret, de la Generalitat... Requisada durant el franquisme seixanta-nou immobles del sistema de salut. Ara bé, i això no només té conseqüències des del punt de vista del sentit comú i conseqüències des del punt de vista del poder de la Generalitat, sinó que té impacte. I això la consellera Romero... I per això li formulem la interpel·lació a la consellera Romero. Estem parlant d'uns immobles registrats a nom de la Tresoreria General de la Seguretat Social, on la Generalitat finança reformes, hi fa rehabilitacions, en fa el manteniment, en fa les ampliacions, s'ocupa de l'eficiència energètica, hi fa obres estructurals. I això implica una situació anòmala. La Generalitat capitalitza un patrimoni aliè amb recursos propis. I això, des del punt de vista financer, és rellevant. Les inversions incrementen el valor patrimonial de

l'immoble, però aquest valor no s'incorpora en el balanç de la Generalitat, aquests immobles no poden incorporar-se plenament com a actius patrimonials propis. Això debilita el balanç públic consolidat, redueix la capacitat de maniobra del Govern de la Generalitat. La Generalitat assumeix la despesa corrent i despesa de capital sense disposar plenament d'aquests actius. Hi ha un increment de costos administratius i jurídics. Cada vegada que la Generalitat ha de fer obres en aquests edificis s'ha de posar d'acord amb la Tresoreria de la Seguretat Social. He pogut conversar amb algun conseller que em deia: «Escolta, jo vaig tirar pel dret promovent un pàrquing a la Vall d'Hebron i després vaig tindre un conflicte amb la Tresoreria General de la Seguretat Social.» Autoritzacions, regulacions registrals, convenis, cessions d'ús... Això encareix les operacions, allarga els terminis, dificulta les inversions sanitàries.

Consellera, el conseller Dalmau, quan va comparèixer a la Comissió de Salut presentant el pressupost, anunciava 167 inversions en equipaments públics, entre ells els principals: la Vall d'Hebron, l'Arnau de Vilanova... Clar, aquesta inversió que està fent la Generalitat l'estarà fent en immobles que no els hi són propis. I això també afecta la capacitat d'endeutament de la Generalitat. Això afecta la seva solvència patrimonial. I la Generalitat no pot utilitzar aquests actius amb plena autonomia. Per exemple, l'operació al Trueta, importantíssima. La diputada Cañigueral, el diputat Viñas, que han estat molt al darrere d'aquesta qüestió. El Trueta marxarà d'aquells terrenys. Si allà s'hi introdueixen, s'hi incorpora algun servei, no dependrà de les opcions ni de la Generalitat, i ja no diguem de l'Ajuntament de Girona, sinó que dependrà de posar-se d'acord amb la Tresoreria General de la Seguretat Social. No té cap mena de sentit. I, per tant, el motiu de la interpel·lació que li plantegem aquesta tarda és: davant d'aquesta realitat, coneguda, no estic anunciant res que ningú pugui dir que no sàpiga, quin pensa ser el capteniment del Govern de la Generalitat? Quines iniciatives pensa prendre el Govern de la Generalitat per afrontar aquesta situació? Li haig de dir que en anteriors vides meves –tots els que tenim una certa edat tenim anteriors vides on hem fet coses– d'aquesta qüestió me'n vaig ocupar i vam aconseguir amb un acord en el seu moment amb el govern socialista la incorporació d'una disposició addicional amb una reforma de la Seguretat Social que es va introduir en la que establíem per mandat legal l'obligació de la Tresoreria de transferir aquests immobles a l'Estat i l'obligació

de transferir l'Estat aquests immobles a les comunitats autònomes. Amb l'objectiu, per part de la Seguretat Social, d'eixugar el deute que la Seguretat Social té amb l'Estat i que l'Estat fes allò que té sentit: que aquell que presta el servei pugui gestionar l'immoble. Aquesta disposició addicional es va aprovar l'any 2011 i el 2013 el govern amb majoria absoluta del Partit Popular la va derogar. Aquest possiblement ha estat el moment en el que legalment hem tingut més l'oportunitat de resoldre aquesta qüestió. Però ara, consellera, el que li plantegem des d'Esquerra Republicana és que vostès han de tornar a posar la qüestió damunt de la taula. En les negociacions bilaterals amb el govern de l'Estat aquesta qüestió ha de ser una de les prioritats que vostè tingui.

A la pregunta de per què aquest problema en aquests... Des dels anys 80 fins al 2026, quaranta-sis anys pràcticament, no s'ha resolt, hi té a veure, amb totes les mancances que tots els que haurem governat en aquest país i que no ho haurem fet prou bé per resoldre aquesta qüestió, la resistència a la Seguretat Social d'acceptar que des del 1986 pel cap baix el sistema de salut a l'estat espanyol no és un sistema basat en l'assegurament. I el fet de que aquests immobles siguin propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social està vinculat a la circumstància que fins al 1986 el sistema de salut a Espanya estava vinculat a l'assegurament a la Seguretat Social. I en un moment en el que el conjunt de l'incipient model de protecció social que s'havia configurat a finals del franquisme i els primers anys de la democràcia es finançava amb cotitzacions a la Seguretat Social, es considerava que aquest era un patrimoni de la Seguretat Social. Des de l'any 86, aquest any, quaranta anys de la llei general de la sanitat, promoguda pel ministre Lluç, encara menys sentit té que la Seguretat Social defensi que aquest patrimoni que des de fa quaranta-sis anys s'hi presten serveis per part de la Generalitat continuï sent propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social. No té cap mena de sentit, és una anomalia, és un problema per a la Generalitat, dificulta la gestió patrimonial i, per tant, consellera, li demanem exigència i li posem la capacitat que puguem tindre des d'Esquerra Republicana, tant al Parlament de Catalunya com a les Corts Generals, per treballar per resoldre aquesta qüestió. Ens hi juguem moltes coses i en un moment en el que el pressupost que aprovarem aquest estiu, en el que fem un esforç molt rellevant d'inversions patrimonials rellevants en el sector de salut, on tenim operacions com

la transformació del Trueta, és imprescindible que aquesta qüestió sigui de les prioritàries en el diàleg entre el Govern de Catalunya i el govern de l'Estat i en els acords polítics que mantinguem.

Espero que ens hi puguem posar d'acord.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bona tarda, diputat Campuzano, diputats i diputades, consellera. Bé, doncs fa vostè una interpel·lació interessant sobre aquest traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat. Ho ha explicat molt bé. Puc repetir-ho perquè ens acabi de quedar clar, però és cert que quan es transfereixen les competències sanitàries de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, amb aquestes transferències de les competències no es transfereix la titularitat dels edificis i els equipaments on es realitzen aquestes activitats sanitàries, i ha posat vostè algun exemple: Vall d'Hebron, l'hospital de Vic, el Trueta, no ho sé, el CAP de Ronda Prim, el CAP de Montcada i Reixac... Moltíssims espais, fins a cent dotze, recordava el diputat Campuzano, que avui segueixen sent propietat de la Tresoreria de la Seguretat Social, malgrat que la Generalitat té les competències en sanitat i, a més a més, com molt bé deia ell, som els responsables de reformar, rehabilitar, mantenir i, evidentment, dedicar els recursos necessaris per fer front a l'actualització necessària que necessiten tots aquests equipaments. I deia molt bé ell que fa quaranta-sis anys d'això. També ho vull deixar clar. Vull dir que no és un problema que tinguem des d'avui ni des d'ahir, és de fa molts anys. Això no afecta només i exclusivament Catalunya, afecta totes les comunitats autònomes. És a dir, quan es fa el traspàs de les competències, la titularitat no es transfereix. No és ni de l'Estat, és de la Tresoreria General de la Seguretat Social. I és evident, doncs, que aquí hi ha un camí per recórrer, òbviament. Seria molt millor que aquests equipaments fossin de la Generalitat, ja que, a més, som nosaltres els que ens encarreguem d'assumir totes les tasques de conservació, manteniment, reforma o ampliació

d'aquests centres sanitaris que estan adscrits i que desenvolupen aquesta activitat. És veritat que aquest tema no és nou i ho deia molt bé el diputat Campuzano. Se n'ha anat parlant amb diferents governs. La vegada que hem estat més a prop de que això pogués ser una realitat va ser l'any 2011, perquè per aconseguir que aquests equipaments es traspassin a la Generalitat

fitxer 34

de Catalunya calen dues coses: una habilitació legal, que hi era, ho ha explicat molt bé el diputat, i, segurament, en aquella època estava vostè al Congrés dels Diputats i va ajudar a que això fos així; per tant, necessites una habilitació legal que permeti que l'Estat compri aquests edificis a la Tresoreria General de la Seguretat Social, i després ha d'haver-hi un acord entre els governs, Govern d'Espanya i Govern de Catalunya, perquè aquests equipaments es traspassin a la Generalitat, no?, la titularitat d'aquests equipaments.

Doncs és veritat, el 2011 vam estar molt a prop. Es va aprovar aquesta disposició addicional, que després es va derogar pel Govern del Partit Popular, i des d'aleshores, és a dir, des del 2011, no s'ha tornat a intentar, tot i que hi han hagut sempre converses i treballs en aquest sentit, i això també ho vull dir.

Per tant, què ens manca fer ara? Doncs probablement posar-nos de nou, com es va fer l'any 2011, de manera seriosa amb aquest tema. Intentar, per una banda, tenir aquesta habilitació legal, que la necessitem, i després arribar a aquest acord entre els governs de Catalunya i Espanya.

Jo crec que, en aquests darrers anys, hem pogut veure, primer, una voluntat, en general, dels diferents governs d'augmentar la capacitat d'autogovern de Catalunya, i, per tant, que el nostre país guanyés quotes d'autogovern. També d'una cooperació important entre el Govern de Catalunya i Espanya. Hem fet, en aquests encara no dos anys de govern, tres comissions bilaterals, comissions mixtes d'Afers Econòmics i Fiscals, també de Comissió d'Infraestructures.

És a dir, hi ha clarament una voluntat d'acord de cooperació interinstitucional entre el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya. Hem aconseguit acords importants.

Un que m'agrada citar, no?, veig aquí el diputat Albert Salvadó, doncs, és el del model de finançament, que n'hem parlat molt, però també d'altres, el Consorci d'Inversions o molts altres que hem anat fent, no?

Probablement necessitem també treballar des del Govern amb el Govern d'Espanya, doncs, aquest traspàs d'aquesta titularitat, que em sembla que seria molt rellevant, i estic absolutament d'acord amb vostè.

Per tant, sí, posarem... Crec que és interessant el que planteja Esquerra Republicana, en aquest sentit. Hem d'anar guanyant autogovern. No té massa sentit que portem molts anys gestionant la sanitat a Catalunya amb els nostres recursos, que espero que guanyem amb el nou model de finançament, i que no tinguem la titularitat d'aquests cent dotze equipaments.

Per tant, jo crec que sí, que el Govern, amb la seva voluntat de guanyar en autogovern, amb aquesta també voluntat demostrada del Govern d'Espanya i de Catalunya de cooperar, d'arribar a acords, crec que ens podem posar a treballar per veure si aconseguim el que ja va passar el 2011, que és fer aquesta habilitació legal, aconseguir l'acord entre governs a través de la Comissió Bilateral i que això sigui una realitat.

Crec que la voluntat hi és, de diàleg, d'acord entre els dos governs, i, per tant, doncs, en fi, estic segura que amb la força de tots, doncs, ho podrem tornar a aconseguir, com ho vam ho vam fer l'any 2011.

Per tant, sincerament, li agraeixo aquesta interpel·lació, diputat Campuzano. Crec que podem avançar tots en aquesta línia. Crec que és molt rellevant, evidentment, aquesta proposta que vostès fan, i, per tant, doncs, ens posarem a treballar per veure si som capaços d'anar avançant, per una part, amb l'habilitació legal, i, l'altra, amb l'acord polític a través de la Comissió Bilateral.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, és el torn, ara, del diputat, i té la paraula Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, tenim plena coincidència. Algunes consideracions per acabar de reblar el clau, no? Una primera, també pel conjunt de la cambra, no estem en el terreny d'allò simbòlic. Algú podia tindre la temptació de creure que aquest és un debat que té a veure amb el simbolisme en relació amb aquests immobles, i que no és tan rellevant per a la Generalitat i per als interessos concrets dels catalans i les catalanes, aquesta titularitat per part de la tresoreria.

Té conseqüències, i, segur, qui les pateix és la consellera d'Economia, no? Si la consellera d'Economia decidís, en aquests moments, que vol traslladar la seu de l'ICS de Gran Via, en el districte administratiu, i volgués, doncs, recuperar les inversions fetes en l'edifici aquell d'allà, doncs, escolta, aquell edifici tornaria a mans de la tresoreria.

Per tant, això és un problema per a la Vall d'Hebron i Bellvitge, i el Govern mai es voldrà desfer-se d'ells, òbviament. Però, en canvi, en el cas de l'ICS o el problema del Trueta, què succeirà en els terrenys del Trueta a Girona?

Per tant, no estem en el terreny del simbolisme, sinó que estem en el terreny dels interessos concrets de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, del conjunt dels contribuents catalans.

Una qüestió més tècnica. No es tracta de que l'Estat li compri a la tresoreria. Deixin com vulguin. La solució que en aquell moment, l'any 2011, s'albirava era que, com que la Seguretat Social té un deute amb l'Estat, de les èpoques del dèficit del sistema de la Seguretat Social, i l'Estat havia prestat diners a la Seguretat Social, l'exercici comptable que es proposava deia: «Escolti, condonin el deute aquest d'aquí de la Seguretat Social amb l'Estat, i, a canvi, doncs, l'Estat es queda els immobles, i després, donant compliment a les competències que té la Generalitat, transfereixin aquests immobles a la pròpia a la pròpia Generalitat.»

Tinc dubtes, senyora consellera, si per fer aquesta operació es necessita habilitació legal, eh? Si en aquell moment l'opció que es va optar era per incorporar aquesta disposició addicional. Però la meva impressió és que en el terreny dels acords bilaterals entre la Generalitat i l'Estat això és possible. De tal manera que, al febrer del 24, el conseller Balcells ja va tenir reunions amb el Ministeri de Sanitat per afrontar aquesta qüestió, no?

I aquí un altre esforç que hauria de fer-se des de Catalunya és quantificar l'esforç financer que ha fet la Generalitat en relació amb aquests immobles. Aquests immobles tenien un valor quan es va produir la transferència de les competències, i fruit de les inversions que ha fet al llarg de la Generalitat en aquest patrimoni que no és de la Generalitat, s'ha produït aquesta increment del valor patrimonial d'aquests edificis.

Per tant, en el terreny de la negociació bilateral específica hi ha recorregut, i també perquè segurament aquí, al marge d'allò que pugui esdevenir-se en el Congrés dels Diputats amb relació a aquesta matèria, ens sembla que seria important que, a les comissions mixtes Estat-Generalitat, des de Catalunya possessin aquesta qüestió damunt de la taula.

En el que els conflictes que tenim amb el sistema de l'estat social en el camp de la salut no són només aquests d'aquí. S'arrossega també un altre problema des de fa molts anys, no? Durant la crisi dels anys vuitanta i noranta, davant del dèficit de finançament de la sanitat de Catalunya per part de l'Estat, una fórmula que es va trobar per a minorar la càrrega financera de la Generalitat en el sistema de salut català va ser introduir una moratòria en el pagament a les cotitzacions a la Seguretat Social dels treballadors del sistema concertat.

Perquè la Generalitat no transferís tants diners al sistema concertat, es va pactar una moratòria en el pagament de les quotes, Des de l'any 95, en cadascuna de les lleis generals dels pressupostos de l'Estat, s'aprova una disposició addicional mantenint la moratòria del pagament d'aquest deute de les entitats concertades amb el sistema de l'Estat social.

Ara, i els grups catalans habitualment s'ocupen de procurar que aquesta disposició addicional continuï figurant als Pressupostos Generals de l'Estat. També s'ha de resoldre de resoldre.

No té cap mena de sentit, perquè, bàsicament, per les entitats concertades, pel Clínic, per Sant Pau, pels hospitals municipals, afecta en els seus passius. Per tant, en aquest terreny, consellera, hi ha qüestions rellevants. No estem en el terreny del simbolisme; estem en el terreny de les qüestions pràctiques i operatives, essencials per al nostre sistema de salut. Per tant, aquí li demanem que sí que s'hi posin.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la consellera, i té la paraula l'honorable Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Molt ràpid. No entrarem en temes tècnics, eh?, diputat Campuzano, perquè jo crec que estem totalment d'acord amb l'objectiu d'aquesta interpel·lació, però sí que em va fer, la Direcció General de Patrimoni del Departament d'Economia un informe en el que sí que planteja com a solució la necessitat de modificar l'article 104 del text refós de la llei general de la seguretat social per poder..., és a dir, per fer possible que l'Estat, de la manera que sigui, compri, condoni, és a dir, faci el que consideri, utilitzi l'instrument jurídic que vulgui, però realment sí que em diuen, o que això és el que plantejaven, és d'aquesta habilitació legal perquè l'Estat pugui fer front, no?, doncs, és igual a la compra o al traspàs d'aquesta titularitat, i després la pugui traspasar a la Generalitat. I en feia referència també un informe del 2018 en els mateixos termes.

Però, en tot cas, és un tema tècnic. Si ha de ser, doncs ja treballarem, no?, perquè hi hagi aquesta habilitació, però sí que estic d'acord amb vostè, amb el que deia, que això no és un tema simbòlic. Generalment hi ha pocs temes simbòlics. Aquí el que fem és desenvolupar el nostre autogovern, aconseguir la titularitat, o el que volem és aconseguir la titularitat d'uns equipaments que ja estem utilitzant, que reformem, que actualitzem, que mantenim, i en el que, evidentment, hi fem inversions molt rellevants, no?

I té raó vostè. Si no som titulars, doncs, aquestes inversions no es queden per la Generalitat de Catalunya. I, per tant, el que cal és, bé, posar-ho sobre la taula de la llista de temes pendents que tenim amb el Govern d'Espanya per parlar-ne en una propera Comissió Bilateral, i veure, doncs, com fem un treball amb ells, tècnic i polític, per intentar arribar a un acord.

I, per tant, jo crec que, en aquest sentit, estic absolutament d'acord amb la intervenció que ha fet, amb els objectius que persegueix. I anem a veure si ens en

sortim com el 2011, però aquesta vegada acabem tot el camí, i es pot traspasar aquesta titularitat a la Generalitat de Catalunya.

Per tant ens ho apuntem per la propera Comissió Bilateral, i anem a veure, doncs, com podem avançar amb aquesta voluntat també del Govern d'Espanya de cooperació, no?, d'arribar a acords amb la Generalitat de Catalunya.

Moltíssimes gràcies per la interpel·lació. Espero que entre tots puguem fer bona feina.

Bona tarda.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic

300-00319/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, consellera, bona tarda. El canvi climàtic ja no és una amenaça futura, no és una advertència abstracta. És, avui dia, una realitat que afecta la salut, que empobreix les condicions de vida, que altera la vida quotidiana i que tensiona els serveis públics.

A Europa, les onades de calor extrema són cada cop més freqüents en èpoques cada cop més llargues. Avui mateix, el Meteocat ha activat el preavis per situació meteorològica de perill, davant aquesta arribada d'un imminent episodi de calor intensa, o el que diem onada de calor, i som a mitjans de juny encara.

Les sequeres duren més, augmenten els riscos associats a les malalties sensibles al clima i els sistemes sanitaris comencen a notar ja una pressió creixent. I això no és alarmisme; això és evidència científica.

El 2025 ha estat el quart any consecutiu amb una temperatura anual de més de dos graus per sobre de la mitjana del període preindustrial, 1850-1900. Per tant, des del 2022, les temperatures s'han disparat com mai, i han estat excepcionalment càlides. Aquests últims quatre anys marquen el camí cap a les pitjors previsions d'impacte de la crisi climàtica i d'escalfament global a casa nostra, segons les dades d'ahir mateix, publicades pel Butlletí Anual d'Indicadors Climàtics de Catalunya del mateix Meteocat.

I també tenim l'informe europeu d'aquesta mateixa setmana del Lancet Countdown 2026, que alerta que el canvi climàtic ja es pot considerar a Europa una emergència sanitària.

Per tant, el missatge és clar, el temps per actuar s'escurça, i això obliga a les institucions a deixar de tractar les onades de calor només com a episodis excepcionals i començar a gestionar-les com un risc estructural, que, per tant, exigeix prevenció, protecció i adaptació.

La calor extrema no pot continuar sent gestionada com una simple incidència meteorològica. Ha de ser tractada, doncs, com un risc estructural de salut pública, també de desigualtat social i també, sobretot, de protecció de la vida. I aquesta és, per nosaltres, una qüestió política fonamental, perquè la calor té classe social.

No colpeja igual a qui viu en un pis ben aïllat que a qui viu en un habitatge vell, sobreescalfat o que no tingui les condicions adequades. No colpeja igual a qui té aire condicionat i pot pagar la factura que a qui pateix pobresa energètica. No colpeja igual a qui viu en un barri amb arbres, amb ombra, amb fonts, amb equipaments públics que a qui viu envoltat d'asfalt, de places dures i de carrers sense cap espai fresc. No colpeja igual a qui pot adaptar els seus horaris que a qui ha de sortir a treballar a ple sol, en una cuina, en una obra, al camp, repartint comandes, netejant carrers o cuidant persones.

Per això parlar d'onades de calor és parlar també de desigualtat. És parlar de renda, d'habitatge, de barris, de salut, de cures, de condicions laborals i de capacitat real de protegir-se.

Necessitem una política pública integral. Per això, amb aquesta interpel·lació, proposem una estratègia catalana de prevenció, protecció i adaptació davant les onades de calor, desplegada mitjançant també un programa nacional contra la calor extrema. Una estratègia que integri salut; educació; drets socials; treball; habitatge; esports; urbanisme; mobilitat; infraestructures; protecció civil; acció climàtica i món local.

Consellera, ve molt bé que sigui portaveu del Govern i no només consellera de Territori

Fitxer 35

i Transició Ecològica. Una estratègia que tingui calendari, pressupost, governança interdepartamental, suport als municipis i indicadors públics d'avaluació. Avui no li dic que li ve gran, al departament, que té masses coses avui. Avui ens ve bé, diguéssim.

El repte és transversal, deia, i la resposta, per tant, també ho ha de ser. Ho estructuraré en vuit punts, podrien ser més, però, en primer lloc, cal parlar del sistema de salut. Les onades de calor tenen impactes directes sobre la salut, els cops de calor, la deshidratació, agreujament de les malalties cardiovasculars, respiratòries o renals, afectacions sobre la salut mental també, i l'increment de la mortalitat en persones vulnerables. Per això, volem saber com està preparant el Govern els centres d'atenció primària, els hospitals, serveis d'urgències, 061, la salut pública i també els serveis socials per anticipar els episodis de calor extrema, detectar les persones vulnerables i evitar que el sistema actuï tard.

En segon lloc, cal parlar d'escoles i equipaments, tant educatius com també esportius i culturals. Infants i adolescents, evidentment, també pateixen la calor i massa centres educatius encara tenen avui patis sense ombra suficient, aules amb mala ventilació, equipaments poc adaptats i manca de protocols clars per als

episodis de calor. Adaptar les escoles climàtiques..., les escoles al canvi climàtic no és un luxe, és una condició per garantir el dret a l'educació en condicions saludables. El rendiment dels infants a l'escola, la seva actitud i predisposició també depèn d'un entorn confortable i segur. Volem saber, doncs, quin calendari i quins recursos té el Govern per accelerar l'adaptació climàtica dels centres educatius. Parlem d'ombres, vegetació, ventilació, tendals, fonts d'aigua, refugis interiors i també reorganització d'activitats quan calgui. I és especialment important també pel que fa a equipaments esportius i culturals on es duen a terme casals d'estiu o colònies.

Un tercer bloc per parlar també de refugis climàtics. Necessitem una xarxa real, accessible i coneguda, sobretot de refugis climàtics: biblioteques, centres cívics, casals de gent gran, equipaments esportius, escoles, centres culturals i altres espais públics que puguin protegir la població en els moments de més risc. Un refugi climàtic no pot ser només un punt en un mapa i un cartell a sobre d'una font d'aigua. Ha de tenir horaris útils, accessibilitat, senyalització, informació clara, distribució territorial i especial presència als barris més vulnerables. No serveix de res tenir un refugi climàtic si tanca un diumenge o si tanca les tardes, si no és accessible, si no està ben comunicat, si el veïnat no sap que existeix, com pot passar, o si està situat allà on més falta fa..., si no està situat allà on més falta fa. Per això, volem saber també quin paper assumirà el Govern per garantir que aquesta xarxa no depengui només de la capacitat o bona voluntat de cada ajuntament. I cal que aquests refugis climàtics estiguin també integrats en la resposta d'emergència.

En quart lloc, cal parlar també de pobresa energètica, d'habitatges ineficients energèticament i de persones sense llar. Adaptar els habitatges i dotar-los de major eficiència, garantir consums energètics i vetllar per les persones que es troben al carrer en episodis de calor extrema ha de formar part també d'aquesta estratègia.

En cinquè lloc, cal parlar d'urbanisme i d'espai públic, ciutats i pobles on s'ha construït massa sovint contra el clima, amb asfalt, ciment, places dures, poca ombra, poca vegetació i massa superfícies que acumulen calor no ajuden. Adaptar el país vol dir transformar l'espai públic: més arbres, més ombra, més fonts, més paviments drenants, més verd urbà, més espai de descans i menys illes de calor. I això s'ha de

fer amb una mirada també, evidentment, de justícia territorial, començant pels barris amb menys renda, menys verd i més vulnerabilitat.

En sisè lloc, cal parlar, evidentment, també dels incendis forestals. Les onades de calor, combinades amb la sequera, amb la baixa humitat i vent, incrementen el risc d'incendis més ràpids, més intensos i més difícils d'extingir. Ja ho hem viscut, malauradament, en aquest país. I això, a més, no és només un problema forestal, és un problema de Protecció civil, de salut, pública, de seguretat de la població i de continuïtat dels serveis essencials i de gestió del territori. Per això volem saber com integrarà el Govern el risc d'incendi associat als episodis de calor extrema dins d'aquesta estratègia catalana.

En setè lloc, cal parlar de mobilitat i d'infraestructures. Durant episodis de calor extrema, quedar-se atrapat en una autopista, en una carretera, en una estació o en un transport públic sense les condicions adequades, es pot convertir també en un risc per a la salut. Necessitem protocols clars per episodis de calor en la mobilitat, zones d'aturada segures i amb ombra a les autopistes i vies d'alta capacitat, disponibilitat d'aigua, informació a les persones usuàries, coordinació amb concessionàries del transport públic, emergències i serveis sanitaris. La calor extrema també ha d'entrar en la planificació de les infraestructures. Cal saber què passa si hi ha una retenció llarga, una avaria, una incidència ferroviària, un tall de carretera o una acumulació de persones en un espai que no tingui les condicions adequades. Qui informa? Qui activa els serveis d'emergència? On s'aturen els vehicles? Quines zones d'ombra o descans hi ha per trams?

I, evidentment, i en vuitè lloc, cal parlar també del món del treball. La calor extrema és un risc laboral. No és una incomoditat, no és una molèstia, és un risc per a la salut i això vol dir que ha d'estar incorporada a les avaluacions de riscos, als protocols d'empresa, a la negociació amb la representació legal de les persones treballadores, a la Inspecció de Treball i a la contractació pública. No pot ser que una persona treballadora sigui el primer escut davant la crisi climàtica. El mateix Govern ja ens ha explicat que Catalunya disposa d'un protocol per prevenir els efectes de la calor al treball i és una eina necessària que conté elements molt positius. Parla d'integrar l'exposició a la calor dins l'avaluació dels riscos, valorar l'estrès tèrmic, prioritzar

mesures d'organització del treball, adaptar la resposta a la intensitat, a la durada i al moment dels episodis de calor, protegir col·lectius especialment exposats i reforçar la coordinació entre empreses, persones treballadores i administracions. És a dir, no és només afegir una gorra al vestuari laboral o donar una ampolla d'aigua a les eines de treball.

Però la política..., la pregunta política és molt concreta: Com garantirà el Govern que aquest protocol es converteixi amb drets efectius per a les persones treballadores? Perquè una cosa és tenir un protocol i una altra que una treballadora de la neteja viària pugui parar perquè la calor és insuportable o que una repartidora, una treballadora de les cures, una persona que treballa al camp, una persona d'una empresa subcontractada, tinguin condicions efectives de protecció i no només protocol.

I acabo, president. En resum, m'ho he estructurat en aquests vuit punts. I aquesta és la pregunta que avui fem al Govern: Està disposat a passar dels protocols dispersos a una estratègia catalana amb rang polític, recursos i rendició de comptes? Volem saber si el Govern pensa impulsar una coordinació real entre tots els departaments que ha anomenat, també amb els municipis, també amb les diputacions i amb els agents socials i les entitats veïnals, perquè adaptar Catalunya a la calor extrema no és només una política climàtica. És política de salut pública, de justícia social i de protecció de la vida.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, celebri que a poc a poc el vagi convencent de les bondats de la transversalitat d'aquest departament, que efectivament, en aquesta

qüestió la veritat és que es pot veure, no?, la virtut de poder coordinar diferents polítiques que vostè encertadament assenyalava.

Efectivament, vostè parlava del Butlletí Anual d'Indicadors Climàtics del 2025, que ahir coneixíem les dades que ens aporta, que finalment el que fan és confirmar allò que la ciència i la raó ja feia molts anys que ens advertien que passaria. Per tant, lamentablement, doncs, aquest canvi climàtic es fa ben present i ben viu precisament en un àmbit, el de la conca del Mediterrani, que, com he dit moltes vegades, s'ha descrit lamentablement com el nucli o un punt especialment amb afectacions negatives respecte al canvi climàtic per l'augment també de la temperatura del mar. Per tant, aquestes dades ens ho corroboren i no fan més que esperonar-nos a treballar amb algunes de les línies que després detallaré que estem treballant.

En qualsevol cas, fixi's, la primera industrialització, a Catalunya i arreu, va comportar molts beneficis i és evident que qui més qui menys, la majoria de nosaltres, ens hem beneficiat d'un augment de capacitat productiva en el seu moment, de la inventiva de la innovació, de l'aplicació de la raó per tal d'avançar de manera transcendent en camps com la ciència, la mobilitat i, fins i tot, la cultura. Ara bé, també és veritat que la ciència avui ha explicat d'una manera molt clara i molt precisa que alguns productes utilitzats precisament en aquesta industrialització, i fins a data d'avui, tenen com a conseqüència el canvi climàtic i l'escalfament global.

És un canvi de signe històric, perquè no es té constància d'un canvi de temps tan ràpid en el temps. Precisament la conseqüència tangible, quina és? Afectacions negatives, tant per la terra, pels diferents usos i sectors econòmics com dels paisatges i sobretot –vostè ho assenyalava– de les persones, de la salut de les persones. Entre les més evidents i negatives, l'augment de temperatures ocasiona problemes de salut, en especial en aquelles persones més vulnerables, les persones grans. I precisament –vostè també ho assenyalava– és precisament en aquests espais vulnerables, en els barris més populars, més densificats, on aquests efectes tenen estralls i conseqüències més greus.

Davant això, diferents estratègies. La primera, convertir les energies renovables i aquesta transició energètica, aquesta descarbonització de la nostra economia en una estratègia amb una prioritat de país. Són indispensables per diferents motius. A

vegades ho assenyalo, més enllà de l'àmbit de la sostenibilitat i d'assolir aquests objectius climàtics, aquesta dependència dels combustibles fòssils tenen una implicació econòmica de 10.000 milions anuals a Catalunya, aquesta dependència d'energies brutes. I l'oportunitat d'aquesta transició i d'aquest benefici compartit pel país ens ajuda a aturar el canvi climàtic i ens ajuda a descarbonitzar la nostra economia.

Thomas Piketty ha insistit molt que la desigualtat comporta un empitjorament de la qualitat de vida de la majoria de ciutadans i ciutadanes i que el sistema no pot ser un benefici particular d'un grup reduït, mentre que les persones, la majoria de persones, viuen pitjor que fa quaranta anys. A això hi hem de sumar, a més a més, els problemes en aquests moments del medi al planeta. Aquest tipus de perspectiva ha fracassat perquè no pot ser anomenat un benefici allò que comporta empitjorament per a la majoria de ciutadans i ciutadanes. I el model de capitalisme depredador ha comportat unes situacions que ara ens toca canviar i que possiblement són, diria, dels objectius més importants que tenim en aquests moments com a país. Guanyar igualtat en contra de l'escletxa social i revertir la desfeta climàtica causada per les energies brutes.

Això no obstant, aquest és un canvi colossal, que comporta també entendre'l bé i que un país avançat com Catalunya pugui viure, pugui moure, pugui produir d'una manera neta i sostenible significa, com deia, el desplegament d'energies renovables. És un desplegament, el que tenim per endavant, ambiciós i potent, que exigeix complicitat i que exigeix suport a aquells projectes ben plantejats i respectuosos amb els nostres entorns i paisatges. I per això des del Govern defensem el Plater com un document tècnic per tal de que a Catalunya puguem implantar aquestes renovables amb el màxim respecte al territori. Un marc d'informació que permet iniciar un debat sobre on, com i de quina manera hem de descarbonitzar la nostra economia. I aquí estic parlant d'indústria, però també estic parlant de transport, que de fet és el principal emissor a Catalunya, l'àmbit del transport. I, per tant, si coincidim que l'objectiu és la descarbonització i l'electrificació de la nostra economia, la implantació de renovables és del tot imprescindible.

I, com vostè deia, la calor extrema ja no és un episodi excepcional, sinó un risc estructural més de país que patim per culpa del canvi climàtic. Afecta l'aigua, com vostè també ha dit, ecosistemes, infraestructures i economia i, sobretot, afecta les persones. El canvi climàtic mata persones, efectivament. Tres dies consecutius de calor poden incrementar la mortalitat diària en un dinou per cent. Això són molts morts amb noms i cognoms, persones concretes. Set dies consecutius de calor fa que la mortalitat augmenti un trenta-cinc per cent. Per això, vostè ho deia i jo hi coincideixo, són polítiques de primer ordre en termes de salut pública.

Catalunya ja recorda una lliçó molt dura en aquesta qüestió, l'onada de calor del 2003. Aquell episodi arreu d'Europa va provocar més de setanta mil morts i l'increment de la mortalitat a Catalunya va ser d'un cinquanta-tres per cent. Des d'aleshores, l'adaptació climàtica ha passat de ser una política només ambiental, com vostè deia, a ser una política pública absolutament essencial.

El Govern de Catalunya com ho afronta? I algunes estratègies que vostè em demanava. La principal eina de planificació que tenim, que crec que és la que donaria aquesta cobertura que vostè demanava, transversal de projecte de govern, és l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, que ens marca aquesta estratègia a llarg termini per guanyar resiliència. El Servei Meteorològic de Catalunya, el Meteocat, detecta i anticipa el risc. Interior, a través del Procicat, coordina l'emergència i Salut activa el protocol sanitari i els ajuntaments apliquen aquelles mesures més sobre el territori, especialment refugis climàtics i seguiment de persones vulnerables. Per tant, és l'ESCACC 2030, aquesta estratègia, la que ens dona el paraigües de transversalitat de totes aquestes polítiques que li estava assenyalant.

Des del Govern, també hem iniciat el pla d'acció per fer front a la calor extrema a

fitxer 36

Catalunya, amb una dotació inicial de 150.000 euros del Fons Climàtic, un pla que convertirà l'estratègia general. Li assenyalaven mesures concretes: mapa de risc, polítiques d'adaptació, mapa de refugis climàtics, adaptació d'habitatges, renaturalització urbana i recursos econòmics específics.

Aquests 150.000 euros són per a la pròpia planificació, però és evident que algunes d'aquestes línies tenen recursos vinculats. Per exemple, les línies que tenim d'adaptació i mitigació del canvi climàtic destinades a ajuntaments perquè puguin, efectivament, desplegar algunes d'aquestes actuacions.

A més a més, en l'àmbit internacional treballem també amb l'objectiu d'aprendre de territoris que ja han desenvolupat algunes eines específiques, com Califòrnia, per exemple, i poder adaptar aquests aprenentatges més exitosos a la realitat catalana.

A tot això, incorporar-hi la qualitat de l'aire, en especial l'ozó a la troposfera, perquè les altes temperatures i l'alta radiació afavoreixen la seva formació i poden provocar aquesta superació dels llindars d'alerta.

I també assenyalar que en els pròxims mesos destinarem 15 milions d'euros del Fons Climàtic al món local, com li deia, amb aquests recursos que els ajuntaments poden destinar a l'adaptació i mitigació del canvi climàtic. Actuacions vinculades que poden anar aquests 15 milions d'euros: refugis climàtics, equipaments climatitzats com els centres cívics, biblioteques, casals de la gent gran, a més d'inversió en creació d'ombres, arbrat, corredors verds i solucions tèrmiques basades en la natura..., solucions també basades en la natura.

En l'àmbit laboral, el Govern ha desplegat un pla contra accidents greus o mortals en episodis d'onada de calor, consensuat amb els agents socials. Aquesta resposta es coordina amb Salut, que monitoritza la temperatura a temps real. És totalment essencial –vostè ho deia, és així– incorporar aquesta mirada, perquè les condicions d'ara són molt diferents de les que hi havia trenta anys enrere, tres dècades enrere.

Per tant, jo crec que li he repassat... Potser em quedaria l'àmbit de les escoles, perquè dels equipaments públics n'he parlat. Tenim un calendari de climatització d'aquí al 2030 que precisament ha de desplegar aquest pla de xoc..., l'ha de desplegar el Departament d'Educació a través d'Infraestructures de Catalunya, i que ens ha d'ajudar, efectivament. De tots els equipaments públics, jo diria que aquests eren els menys preparats, perquè a ningú se li escapa que el curs escolar acabava en unes dates on l'impacte de les temperatures no tenia tanta incidència. I per això aquest pla de xoc d'aquí al 2030 per adaptar.

I en l'àmbit de l'urbanisme i l'espai públic, si de cas m'hi podré estendre posteriorment, però sí que el disseny d'alguns ecobarris com el de Viladecans i Gavà o com el de Sant Adrià del Besòs van precisament en aquesta línia de tenir un urbanisme, juntament amb el pla de barris, més adaptat al canvi climàtic.

Si li sembla, després em podré estendre en aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I gràcies, consellera. Bé, celebrem que el Govern reconegui la gravetat de les onades de calor, reconegui també la necessitat d'actuar, que algunes qüestions ja s'estiguin fent. Però la qüestió és també si actuarem amb prou rapidesa, amb la coordinació i els recursos que exigeix aquesta nova realitat climàtica.

Evidentment, defensem la implantació de les energies renovables com ningú, els Comuns, i ho sap i ho hem parlat, però aquest és un canvi estructural a mitjà termini i algunes de les qüestions que ens han dit, però que entenem que la resposta no pot ser fragmentada. No pot ser que Salut faci una cosa, Educació una altra, Treball una altra i que els ajuntaments facin el que puguin: els que tinguin recursos, ho facin; els que no tinguin recursos i ho demanin, ho puguin fer, però els altres no. Necessitem una estratègia clara de país que tingui una governança clara, un finançament suficient, responsabilitats concretes i capacitat operativa també quan s'activin les alertes.

Per això li demanàvem si el Govern estava disposat a impulsar aquesta estratègia catalana de prevenció, protecció i adaptació, deia, sobre les onades de calor, no únicament i exclusivament en general sobre l'adaptació al canvi climàtic, amb un programa nacional contra la calor extrema. Perquè no parlem només d'un pla climàtic a llarg termini. També recordem que l'Escacc ve del 2021 i estem parlant precisament com en aquests últims quatre anys ha canviat absolutament el panorama que preveia l'Escacc el 2021, que està projectat cap al 2030.

I, per tant, aquest pla necessita també dues potes inseparables. D'una banda, aquesta adaptació estructural, que en parlem, però també la resposta d'emergència. Per tant, adaptació estructural, el que hem dit: escoles amb ombra i ventilació, centres sanitaris preparats, refugis climàtics accessibles, barris amb més verd i menys ciment –els que ja hi són i els que es projecten–, fonts, habitatges vulnerables identificats, per tant, també un cens, infraestructures adaptades i, sobretot, les persones treballadores protegides. I la resposta d'emergència. Això vol dir protocols d'actuació clars, calor extrema incorporada també als Duprocim i als plans d'autoprotecció, obertura extraordinària dels refugis climàtics quan convingui, coordinació entre 112, el 061, Salut, Serveis Socials, teleassistència, protecció civil i ajuntaments, i també actuacions específiques en matèria de mobilitat, transport públic, autopistes i grans infraestructures.

Jo diria que avui ningú, sap si té un episodi en una onada de calor, què ha de fer si se situa en una autopista amb una emergència, que es trobi aturat en una carretera de gran capacitat. Per això demanem aquests compromisos concrets.

La calor extrema posa a prova la capacitat del Govern de protegir la ciutadania. I «protegir» vol dir molt més que informar i molt més que actuar a llarg termini. Deia: garantir drets materials dels refugis, dels barris adaptats, les escoles saludables, etcètera. Per això demanem que el Govern passi de protocols a una estratègia transversal: de recomanar a garanties; de resposta puntual a adaptació estructural, i de la improvisació davant d'alerta a una actuació d'emergència que sigui planificada i coordinada. Perquè la calor extrema, ja ho hem dit, ja és aquí i la diferència entre patir-la o protegir-nos-en dependrà de les polítiques públiques que fem avui. No podem gestionar la calor extrema com una suma d'avisos i consells individuals. No n'hi ha prou amb dir a la gent, recomanar que begui aigua, que no surti al carrer, que busqui espais frescos si després no podem garantir habitatges dignes, escoles adaptades, refugis climàtics, ombra, centres de salut preparats, transport segur, que els refugis climàtics siguin també accessibles, emergències coordinades i feines protegides.

La calor extrema, ho hem dit abans, no és neutral: té classe social, té codi postal i té condicions laborals. I per això la resposta pública tampoc pot ser neutra, ha de

prioritzar precisament a qui està més exposat, qui té menys recursos i qui té menys capacitat de protegir-se. Per tant, el que li demanem és aquesta proposta de país, que el Govern impulsi aquesta estratègia catalana de prevenció, protecció i adaptació davant les onades de calor, desplegada mitjançant un programa nacional contra la calor extrema. I no es tracta de crear un document més, sinó d'ordenar, reforçar i fer exigibles les polítiques que el país necessita per protegir la ciutadania, si cal, amb la revisió de l'Escacc. Però estem parlant concretament de les onades de calor.

Li he dit a la intervenció anterior, adaptar Catalunya a la calor extrema no és només una política climàtica; és una política de salut pública, de justícia social i de protecció de la vida. És una política de país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Silvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. Crec que no esgotaré el temps, perquè, efectivament, crec que coincidim i he entès la visió que segurament traslladaran a la moció.

Li assenyalava l'Escacc, l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic com a l'element, perquè precisament arran de l'aprovació per aquesta cambra dels pressupostos de carboni, l'estratègia catalana l'estem adaptant i revisant perquè sigui coherent amb aquells objectius que ens hem marcat de la reducció de diòxid de carboni.

Per tant, he entès, efectivament, aquest podria ser un element d'aquesta estratègia, no?, vinculat per tal, com ho deia vostè, de no generar nous documents. Finalment, és posar en coordinació diferents polítiques que s'estan fent. Per tant, polítiques d'adaptació i mitigació dels municipis, renaturalització de les ciutats. Aquí el pla de barris, com vostè sap, afegint aquesta tercera pota, aquest tercer element de

valoració en els projectes social, urbanístic i afegint el canvi climàtic. Crec que aquí també hi haurà un treball interessant.

De fet, als projectes que ens estan arribant d'aquesta segona convocatòria del pla de barris, veiem com, efectivament, s'incorpora aquesta mirada als equipaments educatius.

Dir que el 12 de maig es van fer sessions informatives amb Salut, Protecció Civil, Agents Rurals amb recomanacions. I els diferents informes que la Generalitat té indiquen que caldrà adaptar-nos, efectivament, a les aules, a les activitats a l'aire lliure, a preveure refugis climàtics, a garantir accés permanent a l'aigua. Per tant, entenc que el que demanarà la moció, el que ens traslladen és una coordinació, un document, una estratègia que agrupi totes aquestes actuacions de manera transversal. I espero que accepti aquesta proposta de que sigui un element més de l'Escacc 2030, que en aquests moments estem revisant i, per tant, serà un bon moment per incorporar-ho.

No crec que hagi d'afegir res més. Gràcies per la interpel·lació. Crec molt sincerament que en pot sortir una bona proposta de coordinació en l'àmbit laboral, en l'àmbit educatiu, d'equipaments públics, d'adaptació de les nostres ciutats. I per tant, espero que puguem treballar-ho plegats per avançar en aquest àmbit.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a...